

Commented [COMMENT1]:
NOAM

28. januar 1998 A4-0034/98

ÅRLIG BETÆNKNING

om respekten for menneskerettighederne i Den Europæiske Union (1996)

Udvalget om Borgerlige Frihedsrettigheder og Indre Anliggender

Ordfører: Aline Paillet

DOC_DA\RR\344\344978 PE 224.436/endel.

INDHOLD

Side

Protokolside	3
A. FORSLAG TIL BESLUTNING	4
B. BEGRUNDELSE	21
<u>Bilag:</u> Forslag til beslutning B4-0267/97	37
Udtalelse fra Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender	38
Udtalelse fra Udvalget om Kvinders Rettigheder	43

På mødet den 14. november 1996 gav Formandskonferencen Udvalget om Borgerlige Frihedsrettigheder og Indre Anliggender tilladelse til hvert år at afgive betænkning om respekten for menneskerettighederne i Den Europæiske Union.

På mødet den 24. oktober 1997 og 21. november 1997 meddelte Parlamentets formand, at Udvalget om Kvinders Rettigheder og Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender havde fået tilladelse til at afgive udtalelse til denne årlige betænkning.

På mødet den 29. maj 1996 havde Udvalget om Borgerlige Frihedsrettigheder og Indre Anliggender allerede valgt Pailler til ordfører.

På mødet den 22. april 1997 vedtog Udvalget om Borgerlige Frihedsrettigheder og Indre Anliggender at optage følgende beslutningsforslag i sin betænkning:

- B4-0267/97 af Cushnahan om manglende overholdelse af menneskerettighederne i Storbritannien og Irland, henvist den 8. april 1997 til udvalget som korresponderende udvalg.

På møder den 30. september og 8. december 1997, 19. januar og 26. januar 1998 behandlede det udkastet til betænkning.

På sidstnævnte møde vedtog det forslaget til beslutning med 13 stemmer mod 12.

Til stede var: d'Ancona (formand), Vinci (næstformand), Pailler (ordfører), Bontempi, Buffetaut, Cederschiöld, Chanterie (for Colombo Svevo), Crowley (for Schaffner, jf. forretningsordenens artikel 138, stk. 2), De Esteban Martin, Deprez, Brendan P. Donnelly (for Lucas Pires), Elliott, Goerens, Gomolka (for Posselt), Hernandez (for Reding), Lambraki (for Crawley), Lindeperg, Nassauer, Pirker, Pradier, Roth, Schmid, Schulz, Stewart-Clark, Terron i Cusi, Van Lancker (for Ford) og Zimmermann.

Udtalelserne fra Udvalget om Kvinders Rettigheder og Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender er vedføjet denne betænkning.

Betænkningen indgivet den 28. januar 1998.

Fristen for ændringsforslag til denne betænkning vil fremgå af forslaget til dagsorden for den mødeperiode, hvor den skal behandles.

A.
FORSLAG TIL BESLUTNING

Beslutning om respekten for menneskerettighederne i Den Europæiske Union (1996)

Europa-Parlamentet.

- der henviser til verdenserklæringen om menneskerettighederne,
- der henviser til den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder og den internationale konvention om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder af 19. december 1966 og til protokollerne hertil,
- der henviser til De Forenede Nationers konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination,
- der henviser til De Forenede Nationers konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder,
- der henviser til De Forenede Nationers konvention om barnets rettigheder,
- der henviser til Genève-konventionen fra 1951 og protokollen hertil og til UNHCR's henstillinger,
- der henviser til konventionen om vandringer af arbejdstagere under utilbørlige forhold samt fremme af vandrende arbejdstageres lige muligheder og lige behandling (Genève, 1975),
- der henviser til den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og til protokollerne hertil,
- der henviser til den europæiske konvention til forebyggelse af tortur og umenneskelig eller vanærende behandling eller straf (1987),
- der henviser til udtalelse af 28. marts 1996 (2/94) fra De Europæiske Fællesskabers Domstol (Fællesskabets tiltrædelse af den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder),
- der henviser til fællesskabspagten om arbejdstagernes grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder,
- der henviser til menneskerettighedsprincipperne i folkeretten og i europæisk ret,
- der henviser til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis,
- der henviser til traktaterne om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,
- der henviser til traktaten om Den Europæiske Union,

- der henviser til sin beslutning af 12. april 1989 om vedtagelse af erklæringen om de grundlæggende frihedsrettigheder(),
- der henviser til sin beslutning af 9. juli 1991 om menneskerettighederne(),
- der henviser til sin beslutning af 12. marts 1992 om dødsstraf(),
- der henviser til sin beslutning af 18. juli 1992 om et europæisk charter om børns rettigheder(),
- der henviser til sin beslutning af 11. marts 1993 om menneskerettighederne i Det Europæiske Fællesskab(),
- der henviser til sin beslutning af 19. januar 1994 om nægtelse af militærtjeneste af samvittighedsgrunde i EF-landene(),
- der henviser til sin beslutning af 8. februar 1994 om ligeberettigelse for bøsser og lesbiske i EF(),
- der henviser til sin beslutning af 27. april 1995 om racisme, fremmedhad og antisemitisme(),
- der henviser til sin beslutning af 18. januar 1996 om menneskehandel(),
- der henviser til sin beslutning af 18. januar 1996 om dårlige fængselsforhold i Den Europæiske Union(),
- der henviser til sin beslutning af 9. maj 1996 om Kommissionens meddelelse om racisme, fremmedhad og antisemitisme(),
- der henviser til sin beslutning af 9. maj 1996 om forslag til Rådets afgørelse om udpegning af 1997 som Det Europæiske År mod Racisme(),

(^b) EFT C 120 af 16.5.1989, s. 51.

(^b) EFT C 240 af 16.9.1991, s. 45.

(^b) EFT C 94 af 13.4.1992, s. 277.

(^b) EFT C 241 af 21.9.1992, s. 67.

(^b) EFT C 115 af 26.4.1993, s. 178.

(^b) EFT C 44 af 14.2.1994, s. 103.

(^b) EFT C 061 af 28.2.1994, s. 40.

(^b) EFT C 126 af 22.5.1995, s. 75.

(^b) EFT C 32 af 5.2.1996, s. 88.

(^b) EFT C 32 af 5.2.1996, s. 102.

(^b) EFT C 152 af 27.5.1996, s. 57.

(^b) EFT C 152 af 27.5.1996, s. 62.

- der henviser til sin beslutning af 17. september 1996 om menneskerettighederne i Den Europæiske Union (1994)(),

(^b) EFT C 320 af 28.10.1996, s. 36.

- der henviser til sin beslutning af 12. december 1996 om beskyttelse af mindreårige i EU(),
- der henviser til sin beslutning af 29. februar 1996 om sekter i Europa(),
- der henviser til sin beslutning af 8. april 1997 om respekt for menneskerettighederne i Den Europæiske Union (1995)(),
- der henviser til sin beslutning af 16. september 1997 om behovet for en europæisk kampagne til bekæmpelse af accepten af vold mod kvinder(),
- der henviser til sin beslutning af 6. november 1997 om børnesex-turisme og øget bekæmpelse af seksuelt misbrug og seksuel udnyttelse af børn(),
- der henviser til følgende andragender:
 - a) 0010/96 af Loretta Grego-Burkhardt, tysk statsborger, for Garruba, italiensk statsborger, om dennes forestående udvisning fra Forbundsrepublikken Tyskland,
 - b) 0011/96 af Karl-Werner Siebler, tysk statsborger, om problemerne i forbindelse med ansøgning om opholdstilladelse i Frankrig,
 - c) 0176/96 af Herber Perdigon, fransk statsborger, om seksuel diskrimination,
 - d) 0233/96 af Beyler Yilmaz, tyrkisk statsborger, om mange europæeres fjendtlige holdning over for tyrkere,
 - e) 0264/96 af Yassine Khelifi, tunesisk statsborger, om hans anmodning om status som politisk flygtning,
 - f) 0328/96 af Rhoda Bull, britisk statsborger, om lige løn for lige arbejde,
 - g) 0342/96 af Mario Presa, italiensk statsborger, om løsladelse af græske militærnægtere,
 - h) 0393/96 af Rosemarie Kositzki, tysk statsborger, for "Christlich-Demokratischer Arbeitskreis" (Den Kristelig-Demokratiske Arbejdskreds) om den bebudede udvisning af en roma-familie af Tyskland,

^(b) EFT C 20 af 20.1.1997, s. 170.

^(b) EFT C 78 af 18.3.1996, s. 31.

^(b) EFT C 132 af 28.4.1997, s. 31.

^(b) EFT C 304 af 6.10.1997, s. 55.

^(b) Protokol fra mødet den 6.11.1997.

- der henviser til sin beslutning af Cushnahan om manglende overholdelse af menneskerettighederne i Storbritannien og Irland (B4-0267/97),

- der henviser til artikel 148 i forretningsordenen,

- der henviser til betænkning fra Udvalget om Borgerlige Frihedsrettigheder og Indre Anliggender og udtalelser fra Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender og Udvalget om Kvinders Rettigheder (A4-0034/97),
 - A. der henviser til, at respekten for menneskerettighederne er et grundlæggende princip, som ikke bør fraviges i medlemsstaterne, og som skal sikres ved hjælp af demokratiske og pluralistiske systemer med effektive parlamentariske institutioner og et uafhængigt retsvæsen,
 - B. der henviser til, at menneskerettighederne er udelelige og indbyrdes afhængige, og at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis anerkender økonomiske og sociale rettigheder som grundlæggende rettigheder i medfør af den europæiske menneskerettighedskonvention,
 - C. der henviser til Europarådets relevante resolutioner og forslagene fra ikke-statslige organisationer inden for beskyttelse af og respekt for menneskerettighederne,
 - D. der er foruroliget over, at der i 1996 måtte konstateres visse forhold i visse medlemsstater, som i forskellig grad var i modstrid med menneskerettighederne,
 - E. der henviser til, at medlemsstaterne er forpligtet til at respektere og beskytte enhver persons rettigheder, når denne person befinder sig på Den Europæiske Unions område - en forpligtelse, som medlemsstaterne skal opfylde uanset den pågældendes race, køn, nationalitet, religion, seksuelle identitet, alder eller handicap,
- 2. insisterer på behovet for, at der sikres total respekt for menneskerettighederne i alle medlemsstaterne, hvilket ligeledes vil gøre det muligt at styrke EU's troværdighed, når det kræver respekt for menneskerettighederne i sine samarbejdsaftaler med tredjelande;
- 3. henviser til, at menneskerettighederne er individets naturlige ret og derfor ikke kan gøres afhængige af nogen form for pligter eller modydelser;
- 4. finder, at det som demokratisk valgt fællesskabsinstitution bør føre tilsyn med forsvar og fremme af de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder i Den Europæiske Union;
- 5. bekræfter sit ønske om, at Den Europæiske Union tiltræder den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder;
- 6. foreslår, at der på dagsordenen for debatten om aktuelle og uopsættelige spørgsmål under mødeperioderne systematisk opføres et punkt om menneskerettighederne i EU efter samme procedure som menneskerettighederne uden for EU, idet valget af emner foretages på Udvalget om Borgerlige Frihedsrettigheder og Indre Anliggenders ansvar;
- 7. opfordrer medlemsstaternes regeringer til i hvert enkelt land at oprette en rådgivende menneskerettighedskommission med deltagelse af humanitære organisationer, som skulle have til opgave at udarbejde en årsrapport om udviklingen i menneskerettighedssituationen;

8. bekræfter endnu en gang, at tankefrihed, trosfrihed og religionsfrihed samt foreningsfrihed er grundlæggende rettigheder for Unionens borgere;

INDVANDRING OG ASYLRET

9. beklager den udelukkende repressive karakter af talrige henstillinger, erklæringer og beslutninger, der er vedtaget eller er under udarbejdelse på EU-plan, navnlig med hensyn til indvandring, asylret, familiesammenføringer og flygtningebegrebet;
10. beklager, at ingen af medlemsstaterne har ratificeret den internationale konvention til beskyttelse af vandrende arbejdstageres og deres familiers rettigheder, som blev godkendt af FN's Generalforsamling den 18. december 1990; tilskynder medlemsstaterne til at indlede undertegnelses- og ratifikationsprocedurene;
11. tager ad notam den regularisering af "papirløse udlændinge", der er indledt i Grækenland, Spanien, Italien og Portugal; opfordrer alle medlemsstaterne til at følge dette eksempel og foretage en regularisering af "papirløse udlændinge" under overholdelse af menneskerettighederne og de internationale konventioner;
12. anmoder om, at indvandrere fra lande uden for EU nyder godt af ligestilling med hensyn til økonomiske og sociale rettigheder, anerkendelse af de borgerlige, kulturelle og politiske rettigheder, særlig retten til at stemme ved lokale valg for dem, der har haft bopæl i over fem år i en medlemsstat i overensstemmelse med Europarådets konvention; der henviser til, at menneskets værdighed er ukrænkelig, hvorfor ukrænkelige og umistelige menneskerettigheder er grundlaget for ethvert menneskeligt samfund og for fred og retfærdighed i verden og skal gælde ubegrænset for alle mennesker på Den Europæiske Unions territorium;
13. anmoder om, at retten til at leve sammen med familien anerkendes fuldt ud, hvilket indebærer, at alle personer, som har bopæl eller arbejder i en medlemsstat, nyder godt af retten til familiesammenføring;
14. opfordrer igen medlemsstaterne til at behandle årsagerne til, at mindreårige asylansøgere er flygtet, efter en særlig fremgangsmåde, som er tilpasset de pågældendes alder, til at give dem sikkert ophold, til at sørge for en ordentlig forsorg og til at gøre det mulig for dem at nye godt af familiesammenføring uafhængigt af deres anerkendelse som asylberettiget;
15. opfordrer alle medlemsstaterne til fuldt ud at anerkende "fødestedskriteriet" lige fra fødslen med hensyn til erhvervelse af nationalitet og til at acceptere dobbelt nationalitet;
16. finder, at visse medlemsstaters udvisning af ikke-EU-borgere med bopæl i de pågældende lande, som er dømt i en straffesag og har afsonet deres straf, er en "dobbeltstraf"; opfordrer medlemsstaterne til at fjerne enhver mulighed for "dobbeltstraf";
17. kritiserer, at årsagerne til fængsling af asylansøgere ofte ikke er i overensstemmelse med de internationalt anerkendte normer; påtaler de beklagelige forhold, som asylansøgere udsættes for i ventezonerne og tilbageholdelsescentrene; opfordrer Udvalget om Borgerlige Frihedsrettigheder og Indre Anliggender til at udarbejde en særlig betænkning

om dette spørgsmål med besøg på stedet; kræver omgående forbedringer i medlemsstaterne med hensyn til hygiejne, ernæring og respekt for det enkelte menneske;

18. kræver, at kvindelige asylansøgere og indvandrerkvinder kan nyde godt af egne rettigheder uafhængigt af deres ægteskabelige stilling; fordømmer diskriminationen over for kvinder og enlige mænd i forbindelse med anerkendelsen af rettigheder;
19. anmoder om, at der ikke træffes nogen foranstaltninger med hensyn til udvisning eller tilbagevisning til grænsen vedrørende udlændinge, der af en læge er diagnosticeret som lidende af en alvorlig sygdom, eller vedrørende forældrene eller værgerne, hvis de pågældende er mindreårige, eller der består forsørgerpligt over for dem;
20. fordømmer Rådets vedvarende overtrædelse af EF-traktatens artikel 7 A, som indeholder bestemmelser om fri bevægelighed for personer og afskaffelse af de indre grænser pr. 31. december 1992;
21. opfordrer medlemsstaterne til ikke at pålægge nye restriktioner vedrørende udlændinges indrejse og ophold, til at iværksætte garantier i overensstemmelse med menneskerettighederne, således at asylansøgere sikres en rimelig behandling;
22. kræver, at medlemsstaterne i fuld udstrækning opfylder de forpligtelser, som de har i medfør af Genève-konventionen fra 1951 og protokollen fra 1967; opfordrer medlemsstaterne til omhyggeligt at følge de principper, som er udarbejdet af Flygtningehøjkommissariatets Eksekutivkomité;
23. beklager, at begrebet "sikre tredjelande" ikke altid sikrer en reel beskyttelse for asylansøgeren, som kan blive sendt tilbage til et land, hvor han har været offer for menneskerettighedskrænkelser, eller hvor han er truet; anmoder medlemsstaterne om at sikre appellers opsættende virkning;
24. opfordrer Rådet og medlemsstaterne til at anerkende, at ofre for forfølgelser i situationer med omfattende intern vold har ret til at søge om asyl;
25. finder, at sanktioner, der pålægges transportører, og kravet om visum for asylansøgere udgør uacceptable hindringer for adgangen til asylproceduren;
26. fordømmer kollektive tilbagevisninger til grænsen, som er forbudt i henhold til den europæiske menneskerettighedskonvention;
27. er af den opfattelse, at der ikke må ske en gentagelse af de massive og hemmelige tilbagesendelser og udvisninger, hvor de udviste først blev givet beroligende midler, at en del af de pågældende blev sendt tilbage til deres hjemland, selv om der stadig var krig i landet, eller blev sendt til et andet land end deres hjemland, selv om der ikke var krig i hjemlandet, hvilket kunne have retfærdiggjort en sådan fremgangsmåde;
28. er foruroliget over landenes tendens til at ombytte anerkendelsen af en reel flygtningestatus i henhold til Genève-konventionen med en usikker og midlertidig beskyttelse, dvs. territorielt asyl; støtter en udvidelse af definitionen af flygtningebegrebet til personer, som er ofre for seksuel vold, og personer, som er forfulgt i deres eget land, selv hvis forfølgelsen ikke hidrører fra statsmyndighederne;

29. finder det nødvendigt at styrke bekæmpelsen af den illegale indvandring, dens net af mellemmand, og at bekæmpe illegalt arbejde; er af den opfattelse, at strafferammen for sådanne forbrydelser skal have en sådan størrelse, at den har afskrækkende virkning;
30. gør Schengen-landene opmærksomme på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis i forbindelse med artikel 3 i den europæiske menneskerettighedskonvention og opfordrer dem indtrængende til heller ikke at sende ulovligt indrejste indvandrere og flygtninge tilbage til et land, hvor de er truet af tortur eller anden nedværdigende behandling, eller hvis der er begrundet formodning om, at den udviste vil blive udsat for en sådan behandling, og til ikke at indgå tilbagesendelsesaftaler med disse lande;
31. opfordrer Rådet, Kommissionen og medlemsstaterne til at gennemføre henstillingerne fra det sociale topmøde i København og styrke samarbejdspolitikkerne med udviklingslandene med henblik på at indvirke på de strukturelle og konjunkturmæssige årsager til befolkningsvandring;

BEKÆMPELSE AF RACISME OG FREMMEDHAD

32. fordømmer på ny alle former for racisme, fremmedhad og antisemitisme, racistiske voldshandlinger og forskelsbehandling af racistisk art i forbindelse med adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, boliger, skolegang, sundhed og adgang til sociale ydelser;
33. er foruroliget over stigningen i de racistiske og fremmedfjendske holdninger i det politiske liv, blandt offentligheden, i de sociale boligområder og i virksomhederne;
34. glæder sig over medtagelsen af ikke-diskriminationsklausuler i EU-instrumenterne og over afgørelsen af 23. juli 1996 om at erklære 1997 for Det Europæiske År mod Racisme, men finder, at der endnu er meget tilbage at gøre på nationalt plan og EU-plan for at forebygge og bekæmpe racisme;
35. opfordrer medlemsstaterne til at vedtage eller styrke de antiracistiske love ved at basere dem på princippet om, at "racisme er en lovovertrædelse", uanset om der er tale om handlinger, udtalelser eller udbredelse af budskaber; Østrig, Belgien, Frankrig, Nederlandene, Sverige, Spanien og Det Forenede Kongerige har allerede vedtaget love indeholdende både strafferetlige, civilretlige og administrative foranstaltninger;
36. anbefaler medlemsstaterne at oprette et uafhængigt organ med ansvar for bekæmpelse af racisme, særlig inden for gennemførelse af lovgivningen, efter Belgiens, Nederlandenes, Det Forenede Kongeriges og Sveriges eksempel, for situationen i marken er alt for ofte utilfredsstillende selv i tilfælde af, at den lovgivningsmæssige ramme er god;
37. opfordrer medlemsstaterne til at træffe foranstaltninger til bekæmpelse af racistiske udtalelser og adfærd fra nogen som helst myndigheds side og til at indføre programmer for uddannelse af politiets og retsvæsenets personale, herunder navnlig de embedsmænd, som beskæftiger sig med indvandrere ved grænserne, (kendskab til og forståelse af udenlandske kulturer, forebygelse af racistisk adfærd, oplæring i tolerance);

38. insisterer på, at der til stadighed gennemføres informations- og uddannelseskampagner, særlig inden for undervisningen og i medierne, for at bekæmpe racisme, fremme tolerance og gøre folk bekendt med udlændinges positive bidrag til den europæiske økonomi og kultur;
39. mener, at myndighederne først og fremmest bør bestræbe sig på at bekæmpe racismen og dens årsager gennem støtte til initiativer fra de sociale organisationers side, herunder de diskrimineredes egne sammenslutninger, så der ud fra forskellige indfaldsvinkler og på forskellige kompetenceniveauer kan gøres en indsats for at øge modstanden mod racisme og fremmedhad og for at udrydde sådanne fænomener;
40. foreslår, at den 21. marts gøres til europæisk dag for bekæmpelse af racisme med konkrete initiativer i alle medlemsstaterne og på EU-plan med deltagelse af antiracistiske organisationer;
41. opfordrer Kommissionen til at indstifte en mediepris mod racisme, som skulle overrækkes hvert år den 21. marts;
42. fordømmer de politiske ledere, som nærer racisme og fremmedhad, og kræver, at de politiske partier fjerner enhver racistisk propaganda fra deres valgprogrammer;
43. opfordrer sit Udvalg for Forretningsordenen, Valgs Prøvelse og Medlemmernes Immunitet til at foreslå en ændring af forretningsordenen med henblik på at sætte formanden i stand til at korrigere racistiske udtalelser fra medlemmer af Europa-Parlamentet under Parlamentets officielle møder;

ØKONOMISKE OG SOCIALE RETTIGHEDER

44. opfordrer medlemsstaterne til navnlig på det sociale område at undgå krænkelse af den europæiske menneskerettighedskonvention og, dersom Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol konstaterer krænkelse, at fjerne disse ved tilpasning af de relevante nationale retsnormer; henviser til retspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, som anerkender sociale og økonomiske rettigheder som grundlæggende menneskerettigheder;
45. finder det nødvendigt, at de økonomiske, sociale, fagforeningsmæssige og kulturelle rettigheder overholdes, og at de anerkendes blandt de grundlæggende rettigheder, særlig retten til arbejde, bolig, uddannelse, social beskyttelse og kultur;
46. opfordrer indtrængende Rådet, Kommissionen og EF-Domstolen til i deres afgørelser i høj grad at tage hensyn til den erklæring om grundlæggende frihedsrettigheder, som Europa-Parlamentet vedtog i 1989(), navnlig for så vidt angår sikringen af individets sociale og økonomiske rettigheder og den juridiske karakter af de forpligtelser, der i sidste ende

(), navnlig for så vidt angår sikringen af individets sociale og økonomiske rettigheder og den juridiske karakter af de forpligtelser, der i sidste ende i medfør af medlemsstaternes egen lovgivning påhviler dem som følger) EFT nr. C 120 af 16.5.1989, s. 51.

47. beklager omfanget af fattigdommen i Europa i tilknytning til iværksættelsen af sparepolitikker, som bidrager til en forværring af arbejdsløsheden, tendensen i retning af ubeskyttet arbejde og skævhederne, til trods for de foranstaltninger til bekæmpelse af fattigdommen, som gennemføres på nationalt plan og EU-plan;
48. mener, at forarmelsesprocessen og processen i retning af ubeskyttet arbejde, som i stadig højere grad rammer de unge, har strukturelle årsager, der er direkte forbundet med økonomiens funktionsmåde, mangelen på rimelige skatteforhold, som kan fremme en omfordeling af de disponible midler, og mangelen på social beskyttelse;
49. mener, at fattigdom og udstødelse er uværdige fænomener i et demokratisk og velstående samfund, og at det er uacceptabelt, at der er mere end 52 millioner fattige i Den Europæiske Union; opfordrer Rådet, Kommissionen og medlemsstaterne til politisk at prioritere bekæmpelsen af social udstødelse og fattigdom og til sammen med de ikke-statslige organisationer at udforme en overordnet og sammenhængende politik til bekæmpelse af dette fænomen; opfordrer Rådet til uden yderligere forsinkelser at vedtage det 4. fattigdomsprogram; er af den opfattelse, at en stigende andel af fællesskabsbudgettet bør anvendes til at bekæmpe social udstødelse og til at fremme integrationen, navnlig gennem støtte til pilotprojekter til fremme af beskæftigelsen inden for tertiærsektoren;
50. mener, at de økonomiske og sociale politikker, der gennemføres på nationalt plan og på EU-plan, først og fremmest burde lægge vægt på opfyldelse af borgernes grundlæggende behov, inden de opfylder finansmarkedernes interesser og sikrer virksomhedernes konkurrenceevne;
51. opfordrer indtrængende medlemsstaterne til at gøre en aktiv indsats for reelt at sikre retten til arbejde, social sikring, værn mod fattigdom og social udstødelse og bolig samt andre sociale rettigheder;
52. går ind for, at der som en afgørende forudsætning for at sikre en livskvalitet, der er mennesket værdigt, på fællesskabsplan vedtages retsakter indeholdende mindstenormer for indkomst og social sikring samt for retten til lægebehandling og bolig;
53. opfordrer medlemsstaterne til straks at gennemføre henstillingen fra Europarådets Ministerkomité, navnlig for så vidt angår "forbud mod tvangsarbejde", "foreningsfrihed" og "strejkeret", som også er indeholdt i den europæiske social- og arbejdsmarkedspagt;
54. understreger betydningen af resultaterne af arbejdet i Vismandsudvalget under forsæde af Maria de Lourdes Pintasilgo, både for så vidt angår den dybtgående analyse og forslagene vedrørende omfanget af de grundlæggende rettigheder;
55. opfordrer medlemsstaterne til i nært samråd med de humanitære organisationer at vedtage og gennemføre love til forebyggelse og bekæmpelse af udstødelse, som skulle vedrøre navnlig adgangen til arbejde, sundhed, sociale ydelser, bolig, uddannelse og retsvæsenet;
56. beklager den manglende vedtagelse af programmet til bekæmpelse af fattigdommen og gentager sit krav til Rådet om hurtig vedtagelse;
57. fordømmer de kommuner, som forbyder tiggeri på deres område;

58. er oprørt over de slavelignende vilkår, som nogle tjenestefolk ofte af udenlandsk herkomst bydes af deres arbejdsgivere, der udnytter deres økonomiske afhængighed og deres sociale sårbarhed til at nægte at anerkende deres rettigheder og holde dem indespærret og øve vold mod dem;
59. opfordrer medlemsstaterne til at indføre bestemmelser på europæisk plan, som skal sikre, at handicappede kan komme i beskæftigelse;
60. opfordrer medlemsstaterne til at overholde alle ILO's henstillinger og konventioner, navnlig konvention nr. 111 om ikke-diskrimination i forbindelse med beskæftigelse, konvention nr. 138 om børnearbejde og konvention nr. 87 om organisationsretten, og til at anvende alle bestemmelserne i Europarådets ændrede socialcharter;
61. beklager de talrige overgreb på de fagforeningsmæssige frihedsrettigheder og på fagforeningsrepræsentanternes rettigheder i talrige medlemsstater og kræver, at der gøres en ende herpå ved, at man anerkender organisationsretten som en grundlæggende ret i alle medlemsstater;
62. opfordrer navnlig den britiske regering til at tage initiativ til at finde en løsning på afskedigelsen af havnearbejderne i Liverpool, hvis beslutsomhed må hyldes, og mere generelt til at tage restriktionerne med hensyn til strejkeretten op igen;

LIGE RETTIGHEDER OG RETTEN TIL IKKE-DISKRIMINERING

63. glæder sig over medtagelsen af klausuler om ikke-diskriminering i EU-instrumenterne, som fastsætter forbud mod forskelsbehandling begrundet i "race", køn, farve, alder, religion, national herkomst og seksuel identitet;
64. mener, at dets ovennævnte beslutning af 8. februar 1994 om homoseksuelle har bidraget til forbedringer i talrige medlemsstater og på EU-plan;
65. opfordrer alle medlemsstaterne til at anerkende homoseksuelles ligeberettigelse, navnlig ved, hvor det endnu ikke er sket, at indføre partnerskabskontrakter, hvis formål skal være at fjerne enhver form for diskriminering, som homoseksuelle stadig udsættes for, navnlig i skatteforhold, arveanliggender, social sikring, pensionsrettigheder osv., og til gennem information og uddannelse at bidrage til at bekæmpe de fordomme, som de er genstand for i samfundet;
66. opfordrer til, at vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og vilkårene for de øvrige ansatte ændres hurtigt for at sikre ikke-gifte samlever de samme rettigheder, som EF-tjenestemænds eller -ansattes ægtefæller har;
67. anmoder på ny den østrigske regering om at ophæve sine antihomoseksuelle love, navnlig den diskriminerende bestemmelse med hensyn til den seksuelle lavalder;
68. kritiserer, at næsten ingen medlemsstater endnu har ratificeret Europarådets konvention om beskyttelse af etniske og andre mindretal (rammekonventionen og chartret om mindretalssprog), og at hverken Rådet, regeringskonferencen eller medlemsstaterne har efterlevet Europa-Parlamentets krav (Maij-Weggen/Dury-betænkningen) om aktiv fremme af mindretalssprogene i Den Europæiske Union, hvorfor de nationale og

sproglige mindretal i mange medlemsstater ikke nyder nogen beskyttelse af deres rettigheder eller, hvis en sådan beskyttelse forefindes, findes den kun på regionalt eller nationalt plan;

69. understreger, at ingen må forfordeles på grund af vedkommendes tilhørsforhold til et nationalt eller sprogligt mindretal, og at særlig støtte til mindretal for at modvirke assimileringsspillet fra flertallet ikke er et brud på lighedsprincippet, men tværtimod et bidrag til at gennemføre et sådant princip;
70. opfordrer medlemsstaterne til at anerkende mindretallenes særlige situation (sigøjnere), respektere deres kultur, sikre deres beskyttelse, afholde sig fra enhver diskrimination og bekæmpe de fordomme, de er genstand for; kræver, at den lovfæstede pligt til, at enhver kommune sørger for modtagelsessteder, som er tilpasset og indrettet til nomadefolkninger, opfyldes, og kræver, at medlemsstaterne sørger for, at sådanne pligter overholdes eller fastsættes i deres lovgivning;
71. konstaterer, at handicappede fortsat er udsat for forskelsbehandling i de sociale boligområder og på jobbet; opfordrer medlemsstaterne til at vedtage lovgivningsmæssige foranstaltninger med henblik på at forbedre de handicappedes daglige liv og privilegere deres beskæftigelse og faglige integration;
72. erindrer om, at det på De Forenede Nationers verdenskonference om menneskerettigheder i Wien i 1993 blev fastlagt, at kvinders rettigheder er en uomstuelig, integrerende og udelelig del af de universelle menneskerettigheder;
73. opfordrer medlemsstaterne til fuldt at opfylde deres forpligtelser i henhold til konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW) og trække eventuelle resterende forbehold, som er uforenelige med konventionens formål, tilbage; opfordrer desuden medlemsstaterne til at nå til enighed om og ratificere udkastet til den fakultative protokol til CEDAW-konventionen, der vil give enkeltpersoner og grupper ret til at indgive klage under henvisning til konventionen;
74. opfordrer EU til at tilslutte sig den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og til at støtte resolutionen fra Europarådets Parlamentariske Forsamling om vedtagelse af en tillægsprotokol om kvinders rettigheder til nævnte konvention;
75. beklager, at medlemsstaterne i deres indberetninger om gennemførelsen af Beijing-handlingsprogrammet og i deres periodiske rapporter til CEDAW-udvalget fortrinsvis betragter menneskerettigheder som et spørgsmål, der vedrører udviklingssamarbejdspolitikken, og dermed underprioriterer krænkelse af kvinders rettigheder i EU;
76. konstaterer, at kvinder til trods for visse forbedringer fortsat er ofre for forskelsbehandling og stadig ikke har reel ligestilling, særlig på lønområdet;
77. opfordrer medlemsstaterne til at træffe passende foranstaltninger med henblik på at forbedre kvinders ligestilling og lige muligheder og sikre deres effektive og lige deltagelse i det offentlige liv og i beslutningsprocessen på alle områder;

78. opfordrer medlemsstaterne til at anvende princippet om lige demokrati, eftersom det ikke vil være muligt at opnå respekt for menneskerettighederne uden kvinders og mænds lige deltagelse i beslutningsmagten;
79. gentager, at det er overbevist om, at kun positive aktioner vil kunne sætte en stopper for diskriminering og sætte kvinderne i stand til fuldt ud at udøve deres økonomiske og sociale rettigheder;
80. opfordrer indtrængende medlemsstaterne til at medtage forfølgelse på grund af køn blandt kriterierne for indrejsetilladelse til EU for asylansøgere; opfordrer endvidere medlemsstaterne til at give midlertidig opholdstilladelse til kvinder, der har været ofre for handel med kvinder fra tredjelande, inden der træffes endelig afgørelse om, hvorvidt de skal gives varig opholdstilladelse i den pågældende medlemsstat;
81. beklager, at loven i Irland forbyder enhver information om og positiv holdning til frivillig svangerskabsafbrydelse, og er foruroliget over aktivismen blandt antiabortaktivisterne i Frankrig; kræver, at adgangen til information om frivillig svangerskabsafbrydelse sikres i alle medlemsstaterne, og at foreningernes rolle anerkendes;
82. opfordrer medlemsstaterne til at bekæmpe enhver sexisme i medierne, i reklamer og i skolebøger ved at fjerne den ulige behandling af mænd og kvinder og lade kvinder optræde i positive mønstroller;
83. er foruroliget over udviklingen af handelen med kvinder i EU, navnlig fra landene i Central- og Østeuropa, og ønsker en styrkelse af de aftaler, der er indgået på europæisk plan, med henblik på en mere effektiv bekæmpelse af denne praksis;
84. opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at støtte forslaget om at gøre 1999 til det europæiske år mod vold mod kvinder med henblik på at fremhæve den udbredte forekomst af denne mest grundlæggende krænkelse af kvinders rettigheder, som forekommer i alle sociale lag og indebærer uoverskuelige omkostninger ikke kun for de berørte kvinder, men for samfundet som helhed;
85. fordømmer på det kraftigste skamfering af kønsorganer hos kvinder og opfordrer medlemsstaterne til om muligt i samarbejde med de berørte lande at støtte informationskampagner herom, til at sørge for mere oplysning blandt borgere fra disse etniske grupper for at nedbryde de bestående traditioner og til at gøre alt for både at straffe og retsforfølge dem, der foretager operationen, og beskytte de pågældende piger og kvinder, hvad enten de tvinges til at få foretaget skamferingen i en medlemsstat eller sendes til et tredjeland;
86. opfordrer indtrængende medlemsstaterne til at ændre enhver gældende lovgivning, som giver mulighed for tvungen sterilisation, undtagen i rent medicinsk begrundede tilfælde, og kræver et stop for tvungne steriliseringer, indtil denne ændring er gennemført;
87. opfordrer medlemsstaterne og Rådet til at vedtage foranstaltninger til beskyttelse af voksne, som frit vælger prostitution som erhvervsaktivitet, mod enhver form for udnyttelse og vold og til eventuelt at vedtage retsregler på området;

88. bekræfter, at børns rettigheder er menneskerettigheder, og opfordrer EU-institutionerne og medlemsstaterne til at gennemføre målsætningerne i FN-konventionen om barnets rettigheder og til at gøre den tilgængelig for en bred offentlighed;
89. beklager, at børn til trods for vedtagelsen af et særligt direktiv fortsat arbejder i visse medlemsstater; kræver, at forbudet mod børnearbejde omgående overholdes i hele EU;
90. anmoder om, at der i alle medlemsstaterne sikres fri bevægelighed for ikke-europæiske elever, som er på skolerejse i en anden medlemsstat;
91. glæder sig over de foranstaltninger, som er truffet eller er under forberedelse på nationalt plan og på EU-plan, med henblik på bekæmpelse af pornografi, der involverer børn, børneprostitution og handel med børn;
92. opfordrer alle medlemsstaterne til at træffe lovgivningsmæssige foranstaltninger med hensyn til ekstraterritorialitet med henblik på, at de på deres område kan forfølge gerningsmændene til seksuelle overgreb, der er begået mod børn i et tredjeland;
93. foreslår, at der den 20. november hvert år afholdes en europæisk dag for børns rettigheder for at motivere offentligheden og gøre det muligt for børn at komme til udtryk og tilkendegive deres mening om den måde, hvorpå deres rettigheder overholdes;
94. konstaterer endvidere, at barnets ret til en tryk opvækst trues, hvis der ikke er mulighed for skilsmisse, eller hvis skilsmisse er forbundet med regler som f.eks. skyldtildeling, som kan forstyrre barnets forhold til én af forældrene;
95. opfordrer endvidere medlemsstaterne til at styrke de incitament, som forebygger og forhindrer grov forsømmelse af børn;
96. anmoder alle medlemsstater om at kriminalisere enhver form for fysisk vold over for børn og om at sikre, at denne lovgivning overholdes i de enkelte tilfælde;

FÆNGSLEDES OG VARETÆGTSFÆNGSLEDES FORHOLD

97. er foruroliget over, at fanger og varetægtsfængslede fortsat udsættes for mishandling, ja endog tortur, selv om alle medlemsstaterne har ratificeret den europæiske konvention om forebyggelse af tortur og umenneskelig eller vanærende behandling eller straf;
98. er forbavset over den manglende retsforfølgelse af eller de milde straffe mod det sikkerhedspersonale, som er ansvarligt for denne mishandling, der ofte har en racistisk konnotation; opfordrer medlemsstaterne til at anvende deres straffe- og forfatningsretlige instrumentarium mere energisk for at sikre, at de ansvarlige for tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling straffes på behørig vis;
99. opfordrer medlemsstaterne til at betragte straffrihed som beskyttelse af gerningsmændene og mishandling som en alvorlig strafferetlig lovovertrædelse, hvis gerningsmænd bør straffes hårdt, og til at træffe passende foranstaltninger, som tager sigte på effektiv forebyggelse af anvendelse af vold i forbindelse med varetægtsfængsling og fængsling;

100. beklager, at varetægtsfængslingen generelt varer for længe, og fordømmer den diskriminering, som ikke-EU-statsborgere udsættes for, idet deres varetægtsfængsling er endnu længere;
101. er foruroliget over forringelsen i levevilkårene i fængslerne, navnlig som følge af overbelægning; opfordrer medlemsstaterne til at sikre, at den menneskelige værdighed respekteres i fængslerne med hensyn til de fysiske forhold, lægehjælp, "fængselsorlov", adgang til arbejde og kultur- eller sportsaktiviteter under nøje overholdelse af Europarådets "fængselsregler"; erindrer om, at en af målsætningerne for retsforfølgelsen er resocialisering af den fængslede med henblik på en reintegrering i samfundet; opfordrer derfor medlemsstaterne til navnlig at have opmærksomheden henledt på levevilkårene i fængslerne og respekten for de fængslede værdighed og grundlæggende rettigheder;
102. opfordrer medlemsstaterne til i fængslerne at indrette familiebesøgsenheder uden overvågning, så familien kan holde forbindelsen med den fængslede ved lige under rimelige vilkår; opfordrer medlemsstaterne til at forbedre adgangen til behandling og uddannelse i fængslerne og til at udbygge sportsfaciliteterne; opfordrer til, at der indføres mere fleksible ordninger for mødre; opfordrer til, at der gøres alt for at sikre, at børn, som vokser op i fængsel sammen med en fængslet far eller mor, lider mindst muligt under en sådan situation;
103. opfordrer medlemsstaterne til i så vid udstrækning som muligt - dog under hensyntagen til nødvendigheden af at beskytte samfundet mod farlige kriminelle - at anvende alternative løsninger til indespærring, navnlig ved idømmelse af administrative og/eller pengemæssige straffe for mindre lovovertrædelser, ved at fremme forvindlingsdomme som f.eks. almennyttigt arbejde, ved at udvikle åbne eller halvåbne fængsler, ved at anvende betinget løsladelse;
104. ønsker, at man i særlig grad koncentrerer sig om visse grupper af særligt sårbare fængslede: kvinder, indvandrere, etniske mindretal og homoseksuelle; opfordrer medlemsstaterne til i overensstemmelse med grundprincippet om resocialisering af fængslede at træffe de nødvendige foranstaltninger til sikring af, at de fængslede får en individuel behandling, som er tilpasset den enkeltes særlige forhold;
105. opfordrer medlemsstaterne til at prioritere rehabiliteringen og uddannelsen af mindreårige lovovertrædere inden for kriminalforsorgen, til at tilpasse retsforfølgningen til de mindreåriges behov og til principielt ikke at underkaste børn under 16 år den normale retsforfølgning;
106. opfordrer til, at seksualforbrydere anbringes i sikkerhedsforvaring, så længe det ikke med sikkerhed kan udelukkes, at der er risiko for recidivitet, og alle medicinske og psykologiske prognoser er negative;
107. fordømmer kraftigt praksis bestående i at binde de fængslede fast eller lægge dem i håndjern under gynækologiske undersøgelser eller efter en nedkomst, således som det er sket i et engelsk fængsel;
108. opfordrer medlemsstaterne til at give politiet og fængselspersonalet en passende uddannelse og navnlig en særlig undervisning i behandling af narkotikamisbrug og aids;

OPLYSNINGS- OG UDTRYKSFRIHED OG RETTEN TIL AT SKABE

109. bekræfter på ny ethvert menneskes ret til ytringsfrihed, hvori pressefrihed og retten til oplysninger indgår som integrerende bestanddel;
110. anmoder Kommissionen om systematisk at tage hensyn til EU-politikernes indvirkninger på de kulturelle aspekter;
111. opfordrer medlemsstaterne til at anerkende og fremme regionale sprog og kulturer, navnlig inden for undervisningen og i medierne under overholdelse af Europarådets konvention;
112. fordømmer enhver form for kulturcensur og ethvert angreb på ytringsfriheden og retten til kreativ virksomhed; denne ret må ikke udvikle til at et påskud til ansporing til nogen form for had;
113. opfordrer de medlemsstater, som endnu ikke har gjort det, til at undertegne og ratificere det europæiske charter om regionale sprog og mindretalssprog;
114. fordømmer visse ledere af lokale forvaltninger, som af ideologiske eller partipolitiske årsager forsøger at forhindre afholdelsen af kulturelle arrangementer med deltagelse af kunstnere, som ikke deler deres politiske visioner, eller at fjerne visse aviser, tidsskrifter eller bøger, som de ikke betragter som værende i overensstemmelse med deres politiske overbevisning, fra de offentlige biblioteker;
115. anmoder medlemsstaterne og Rådet om at betragte enhver ansporing til fremmedhad og enhver racistisk eller revisionistisk udtalelse, der spredes via de traditionelle medier, ved udgivelse eller over Internettet, som en lovovertrædelse;
116. opfordrer Rådet, Kommissionen og medlemsstaterne til at forbedre journalisternes og offentlighedens adgang til oplysninger om de nationale administrationer og EU-administrationerne for at sikre ytringsfriheden og retten til oplysninger;
117. opfordrer Kommissionen, Rådet og Europa-Parlamentet til i fællesskab at vedtage et regulativ, som sikrer offentligheden og journalister adgang til fællesskabsdokumenter;
118. anmoder Kommissionen om hurtigt at forelægge Europa-Parlamentet et direktiv mod koncentration inden for medierne med henblik på at sikre informationernes pluralisme, således som ønsket af den ekspertgruppe på højt plan, der er blevet nedsat inden for rammerne af informationssamfundet;

INDIVIDUELLE FRIHEDSRETTIGHEDER

119. gør medlemsstaterne opmærksomme på deres forpligtelser med hensyn til respekten for retten til et forsvar i forbindelse med en retssag og deres forpligtelser med hensyn til respekten for anholdte eller fængslede personers rettigheder i henhold til den europæiske menneskerettighedskonvention;
120. noterer sig de foranstaltninger, der er truffet i Grækenland for at løslade militærnægtere af samvittighedsårsager og for at vedtage en lov, som anerkender retten til

militærnægtelse af samvittighedsårsager, og tilskynder landet til at arbejde videre med dette spørgsmål;

121. opfordrer derfor Grækenland til
 - a) straks at løslade fængslede militærnægtere og behandle dem efter den nye lov, som giver mulighed for aftjening af civil værnepligt,
 - b) alt efter de enkelte tilfælde helt eller delvist at fritage de personer, som nægtede at aftjene militær værnepligt før ikrafttrædelsen af den nye lov, fra civil værnepligt, da mange af dem allerede har været idømt frihedsstraffe,
 - c) at give alle hidtidige militærnægtere fuldstændig amnesti,
 - d) at give militærnægtere samtlige borgerlige rettigheder tilbage, navnlig retten til at få udstedt et pas, så de som alle andre europæiske borgere frit kan rejse i EU, og at vedtage acceptable ordninger for græske militærnægtere, som lever i udlandet;
122. opfordrer derfor alle medlemsstaterne til at overholde Europarådets henstilling og resolution 1993/84 fra FN's Menneskerettighedskommission, idet de fuldt ud anerkender militærnægtelse af samvittighedsgrunde med mulighed for at aftjene en civiltjeneste; alle personer, der i øjeblikket er ugunstigt stillet som følge af den nuværende retlige situation, bør have amnesti og genindsættes fuldt ud i deres borgerlige rettigheder;
123. fordømmer på ny omtalen af religion på identitetskort, da den krænker privatlivet og kan medføre diskrimination;
124. er bekymret over sammenkoblingen af edb-systemer, som ikke altid respekterer bestemmelser vedrørende beskyttelsen af privatlivet og personlige data;
125. er foruroliget over de mulige afvigelser i forbindelse med SIS-registeret, som tenderer imod at kriminalisere udlændinge; kræver, at privatlivets fred garanteres i forbindelse med databaser som SIS, og at disse baser ikke må indeholde oplysninger, som ikke er i overensstemmelse med princippet om ligebehandling og ikke-diskriminering;
126. opfordrer alle medlemsstaterne til at oprette nationale centre til beskyttelse af personlige data;
127. fordømmer anvendelsen af illegal telefonaflytning og opfordrer medlemsstaterne til at skaffe sig lovgivning, som respekterer de internationale konventioner, og som sikrer ligevægt mellem kravene om bekæmpelse af kriminalitet og kravene om beskyttelse af de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder;
128. opfordrer medlemsstaterne til under overholdelse af retsstatsprincipperne at træffe foranstaltninger til bekæmpelse af de overgreb på de individuelle rettigheder, som forøves af visse sekter, der burde nægtes status som religiøs eller kultisk organisation, som sikrer dem skattemæssige fordele og en vis retlig beskyttelse;
129. konstaterer omfanget og alvoren af de overgreb mod retsstaten, demokratiet og menneskerettighederne, som den organiserede kriminalitet og navnlig terrorismen forvolder, navnlig på grund af dennes bånd til den politiske, den økonomiske og den offentlige administrations verden, men ligeledes som følge af omfanget af skattesviget og -snyderiet;

130. fordømmer derfor kraftigt og uden forbehold alle terroristiske voldshandlinger og voldstrusler og kræver en ubønhørlig retsforfølgning af sådanne handlinger i hele EU med alle retsstatslige midler;
131. fordømmer de mord, lemlæstelser, voldshandlinger, bortførelser og den afpresning, som terrorgrupper har gjort sig skyldige i, og opfordrer medlemsstaterne til at fortsætte det nære samarbejde om bekæmpelse af terrorismen og med henblik herpå at styrke det retlige samarbejde og politisamarbejdet;
132. opfordrer til, at der i forbindelse med retsforfølgningen af strafbare handlinger ud over resocialisering af forbryderne lægges mere vægt på at sone den begåede brøde og beskyttelse af borgerne mod recidivitet;
133. opfordrer medlemsstaterne til at undersøge de traditionelle strafforformer som frihedsberøvelse, pengebøder, fratagelse af førerbevis og se på, om der kan føjes nye former til, som har særlig eller generel præventiv virkning;
134. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Rådet, Kommissionen samt medlemsstaternes regeringer og parlamenter.

B.
BEGRUNDELSE

Vi kommer fra Nord,
vi kommer fra Syd,
sud,
fra landets indre,
fra hinsides havene,
og vi tror ikke på grænser,
hvis der bag dem er kammerater
med fremstrakte hænder
på vej hen imod en fremtid i frihed.
Og vi marcherer for at kunne eksistere,
og vi ønsker at eksistere for at marchere.

Venim del nord,

venim del

de terra endins,
de mar enllà,
i no creiem en les fronteres
si darrera hi ha un company
amb les seves mans esteses
a un pervindre alliberat.
I caminem per poder ser
i volem ser per caminar.

Lluís Llach

Indledning

Aktionen i EU og medlemsstaterne, som er direkte ansvarlige for respekten for menneskerettighederne, falde inden for den generelle ramme bestående af De Forenede Nationers pagt og verdenserklæringen om menneskerettighederne suppleret med de to internationale konventioner om borgerlige og politiske rettigheder samt om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder. Denne aktion bør ligeledes respektere de løfter, som er omtalt i de væsentligste internationale instrumenter til beskyttelse af menneskerettighederne og afgørelserne fra verdenskonferencen om menneskerettighederne (Wien, juni 1993) og de øvrige verdenskonferencer, der har været centreret omkring specifikke emner eller befolkningsgrupper, navnlig konferencen i København om den sociale udvikling (marts 1995), i Beijing om kvinder (september 1995) og i Stockholm mod seksuel udnyttelse af børn (august 1996).

Menneskerettighedernes betydning i EU er blevet erkendt med medtagelsen af artikel F i traktaten om Den Europæiske Union, som fastsætter, at Unionen respekterer de grundlæggende rettigheder, således som de garanteres ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og således som de følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner, som generelle principper for fællesskabsretten.

I et alt for langt tidsrum stillede Europa-Parlamentet sig til dommer over menneskerettighederne i verden - særlig i sine samstemmende udtalelser om samarbejdsaftaler med tredjelande og under debatterne om aktuelle og uopsættelige spørgsmål - samtidig med, at det nægtede at undersøge menneskerettighedssituationen i medlemsstaterne. Dette unormale forhold, som er til skade for Europa-Parlamentets myndighed, er der endelig blevet rådet bod på med oprettelsen af Udvalget om Borgerlige Frihedsrettigheder og Indre Anliggender og beslutningen om hvert år at afgive betænkning om "respekten for menneskerettighederne i Unionen". Denne beslutning har bidraget til at gøre Europa-Parlamentet mere troværdigt, når det stiller sig til dommer over menneskerettighederne i verden.

Det er sket, at Parlamentets årlige betænkning om menneskerettighederne i Unionen generer medlemsstaternes regeringer, som påberåber sig ikke-indblanding i indre anliggender, men den bidrager lige som rapporterne fra de humanitære organisationer til at rette op på de mest iøjnefaldende overgreb og til at forbedre situationen.

Ordføreren konstaterer imidlertid, at siden gennemgangen af den første betænkning af De Gucht i 1993 frem til den seneste betænkning af Roth i 1997 er debatten forblevet usvækket med hensyn til opfattelsen og definitionen af menneskerettighederne. Nogle bliver ved med at nægte, at man kan medtage de økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, af frygt for alt for principielt at drage regeringernes politikker i tvivl. Jeg insisterer på ny på behovet for, at man gennemgår menneskerettighedssituationen i sin helhed, dvs. de borgerlige og politiske rettigheder, men også de økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder.

Menneskerettighederne er udelelige og indbyrdes afhængige. De borgerlige og politiske rettigheder er absolut nødvendige for gennemførelsen af de økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder. Omvendt er de økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder absolut nødvendige for alles udøvelse af de borgerlige og politiske rettigheder. Uden denne udelelighed, ville menneskerettighedernes universalitet ikke eksistere, eller den ville blot være en illusion.

Hvis der er yderligere behov for begrundelse, er det tilstrækkeligt at henvise til verdenserklæringen om menneskerettighederne fra 1948, hvori det i artikel 22 hedder: "Enhver har som medlem af samfundet ret til social tryghed og har krav på, at de økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, der er uundværlige for hans værdighed og hans personligheds frie udvikling, gennemføres ved nationale foranstaltninger og internationalt samarbejde og i overensstemmelse med hver stats organisation og hjælpemidler".

I 1966 bekræftede den internationale konvention om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder og den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder, som alle medlemsstaterne har undertegnet, på ny princippet om udelelighed som selve grundlaget for den internationale beskyttelse af menneskerettighederne. I forlængelse heraf vedtog Europa-Parlamentet den 12. april 1986 en "erklæring om de grundlæggende rettigheder og friheder" med ret til rimelige arbejdsvilkår, ret til social beskyttelse, ret til uddannelse, ret til tanke- og ytringsfrihed. Endelig går Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis i retning af at anerkende de økonomiske og sociale rettigheder: dommen af 16. september 1996 i sagen Gaygusuz mod Østrig henviser til artikel 1 i protokol nr. 1 til den europæiske menneskerettighedskonvention, som vedrører retten til personlig ejendom, hvorved denne kommer til at omfatte retten til sociale ydelser.

Ordføreren gør ligeledes opmærksom på, at fader Joseph Wresinski, grundlægger af organisationen "ATD-Quart Monde" (til fordel for "den fjerde verden"), kraftigt understregede, at fattigdom udgjorde en af de væsentligste krænkelse af menneskerettighederne: Der, hvor mennesker er tvunget til at leve i armod, krænkelse af menneskerettighederne. Det er en hellig pligt at slutte sig sammen for at respektere dem. Erklæringen, som Europa-Parlamentets Formandskonference vedtog den 16. oktober 1997, om at tilslutte sig FN-dagen for bekæmpelse af fattigdom understreger, at Europa-Parlamentet i talrige betænkninger og beslutninger har slået fast, at armod er en krænkelse af menneskerettighederne, og har villet fremme menneskerettighederne i deres udelelighed ved at forsvare de såvel grundlæggende frihedsrettigheder som økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, som de fattigste, der afslører samfundets dysfunktioner, har.

Jeg støtter min status over menneskerettighedssituationen i EU i 1996 på rapporter fra menneskerettighedsorganisationer, Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols domme, andragender til Europa-Parlamentet, men også på beslutninger vedtaget af Europa-Parlamentet og på analyser og forslag fra organisationer inden for den sociale og foreningsmæssige bevægelse, som jeg har haft lejlighed til at træffe, eller som har fremsendt dokumenter. For at svare på de ofte ytrede forespørgsler fra medlemmerne tager jeg udgangspunkt i konkrete eksempler, idet jeg forsøger at udlede prioriteterne og tyngdepunkterne i 1996.

I. Indvandring og asylret

I talrige medlemsstater, særlig i Frankrig, har indvandrernes situation stået i centrum for de sociale og politiske nyheder. I Frankrig har lovene om indvandring gjort talrige indvandrerfamilier til "illegale indvandrere", gjort dem mistænkelige og bragt dem i en situation af permanent retlig usikkerhed og ubeskyttethed. Forældre til børn født i Frankrig eller ægtefæller til franskmænd er blevet nægtet opholdstilladelse og er enten blevet udvist eller truet med udvisning.

I hele 1996 har udlændinge "uden papir" gennemført beundringsværdige aktioner, og jeg ønsker at hylde deres mod. Deres higen efter anerkendelse og retfærdighed er ofte blevet besvaret med foragt, den yderste vold eller total vilkårlighed i forbindelse med afgørelsen af individuelle tilfælde. Foreninger, fagforeninger og politiske partier har ydet dem støtte og vist dem solidaritet. En større delegation af udlændinge "uden papir" havde i øvrigt lejlighed til at træffe EP-medlemmer i Strasbourg under mødeperioden i september 1996 for at orientere og bevidstgøre dem.

I alt for mange medlemsstater som f.eks. Tyskland, Østrig og Nederlandene er indvandrerspørgsmålet uberettiget blevet knyttet til stigningen i arbejdsløsheden. Det bør erkendes, at denne holdning er blevet fremmet af visse henstillinger og resolutioner fra Rådet, navnlig henstillingen fra 1994, som knyttede arbejdsløshed sammen med indvandring. Efter en undersøgelse, som er gennemført i talrige lande, har OECD erkendt, at der ikke er nogen tæt sammenhæng mellem strømmene af udlændinge, der rejser ind i et land, og udviklingen i arbejdsløshedsprocenten.

Der bør gøres en ende på denne sydebukksstrategi, for det er farligt at bruge indvandringen som en brik i et politisk spil, der i sidste instans bidrager til at sikre alle dem, der tilskynder til en demagogisk politik rettet mod udstødelse og fremmedhad, øget troværdighed.

Set ud fra denne synsvinkel glæder jeg mig over den proces for regularisering af situationen for udlændinge "uden papir", der er iværksat i visse lande som f.eks. Spanien, Italien og Portugal, samtidig med at jeg erkender dens utilstrækkelighed. Jeg opfordrer medlemsstaternes regeringer til at følge disse eksempler og til straks at foretage en regularisering af situationen for udlændinge "uden papirer" under overholdelse af menneskerettighederne og de internationale konventioner.

Indvandrerne bør tilkendes retten til et normalt familieliv. Procedurene for familiesammenføring og retten til ægteskab bør ikke være omgæret af permanent mistanke. Begrænsninger i retten til at leve sammen med familien og til ægteskab bør ophæves, således at princippet om lige rettigheder overholdes. Med henblik på overholdelse af princippet om ligestilling over for loven bør man fjerne enhver mulighed for "dobbelt straf", som findes i Østrig, Frankrig, Tyskland, Belgien, Spanien og Nederlandene. Østrig blev med dommen af 17. december 1996 i sagen

Ahmed mod Østrig af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol dømt for krænkelse af artikel 3 i den europæiske menneskerettighedskonvention.

Jeg insisterer ligeledes på anerkendelse af princippet om ligestilling med hensyn til økonomiske og sociale rettigheder, men også for så vidt angår borgerlige og politiske rettigheder, med ret til at stemme ved lokale valg og valg til Europa-Parlamentet for alle udlændinge uden sondering, borgere fra medlemsstaterne eller fra tredjelande, som har haft bopæl i værtslandet i over fem år. En konvention fra 1992 fra Europarådet kræver dette, men kun få medlemsstater gennemfører denne konvention.

På EU-plan som i talrige medlemsstater er asylretten blevet gjort mere og mere restriktiv. Man må desværre beklage "nyskabelsen" fra 1996 med anvendelsen af egentlige "europæiske chartre" i forbindelse med udvisninger. Dette understreges i Amnesty International's rapport i forbindelse med Frankrig. I denne rapport bemærker Amnesty International: Landene i "Nord" undrager sig deres forpligtelser overfor flygtninge ved at gøre adgangen til deres område vanskelig. Blandt de foranstaltninger, der gennemføres, kan nævnes befæstelse af grænserne, sanktioner over for transportører, krav om visum, som asylansøgere ikke har mulighed for at få, indførelse af internationale zoner i lufthavnene og forbud mod at befinde sig i visse maritime zoner. For dem blandt flygtningene, som det lykkes at komme ind i et land, indebærer anvendelsen af begrebet "sikre tredjelande", "hvide lister" og tilbagetagelsesaftaler, at de kan sendes tilbage til lande, som de måske er rejst igennem, eller til det land, de er flygtet fra.

Stadig færre asylansøgere opnår anerkendelse af flygtningestatus og beskyttelse i tilknytning til Genève-konventionen. I stedet er der en tendens til, at der udvikler sig en usikker og midlertidig beskyttelse i form af territorialt eller humanitært asyl.

Schengen-konventionen fører, for så vidt som den ikke gør overholdelse af retten til at leve sammen med familien til et bindende kriterium ved afgørelsen i det land, som er ansvarligt for behandlingen af asylansøgningen, til absurde situationer: spredte familier, enten forelægger familiemedlemmerne dokumenter udstedt af forskellige Schengen-lande, eller de har fulgt forskellige ruter (Rapport d'Amnesty International Section Française et France Terre d'Asile Juillet 1997 - rapport fra Amnesty International's franske afdeling og Frankrig som asylland fra juli 1997).

I Storbritannien trådte der i juli 1996 en lov om asyl og indvandring i kraft. Den udvider den "fremskyndede" appelprocedure, som var indført ved en tidligere lov, til at omfatte en hel række tilfælde af asylansøgninger, særlig fra lande på en "hvid liste", dvs. lande, der betragtes som sikre lande, hvor ansøgerne ikke løber alvorlig risiko for forfølgelse. Appelretten er blevet fjernet for størstedelen af asylansøgere fra "sikre tredjelande". Endvidere har loven fjernet den sociale bistand for størstedelen af asylansøgere.

Jeg vil ligeledes påtale skandalen i forbindelse med ventezoner og tilbageholdelsescentre, som efter ANAFE's() mening udgør reelle "retsløse" zoner, reelle "retsstatslige faldgruber", hvor asylansøgere anbringes under beklagelige forhold. Rapporten fra OIP (det i

() mening udgør reelle "retsløse" zoner, reelle "retsstatslige faldgruber", hvor asylansøgere anbringes under beklagelige forhold. Rapporten fra OIP (det internationale fængselsovervågningscenter) omtaler tilbageholdelse

() ANAFE: Association nationale d'assistance aux frontières pour les étrangers (den

nationale sammenslutning for bistand ved grænserne for udlændinge), rapporten for 1996-1997.

Jeg er modstander af begrebet "fæstning Europa" og går ind for at erstatte det med et broderskabets og solidaritetens Europa. Asylretten bør anerkendes fuldt ud. Lad os sørge for, at medlemsstaterne, der alt for ofte er blevet "forhindringernes lande" for udlændinge igen bliver virkelige "tilflugtslande".

Hvordan kan man acceptere, at det i EU på dette område går tilbage i stedet for fremad? Hvis man som Pierre-Henri Imbert (direktør for menneskerettigheder i Europarådet) mener, at menneskeheden stadig er under oplæring, og at menneskerettighederne, når alt kommer til alt, blot er det sprog, som formidler menneskets humanisering, da bør vi være stolte over og værdige til dette ansvar, som påhviler os, ved at vise vor fordringsfuldhed, vor stringens og vort mod til at få vore samfund til at udvikle sig hen imod større menneskelighed.

Endvidere har en alt for restriktiv fortolkning af Genève-konventionen om flygtninge alt for ofte ført til et afslag på asylansøgninger fra personer, der er ofre for ikke-statslige terrorstyrker (som f.eks. Algeriet) eller seksuel vold. Man bør derfor udvide definitionen af begrebet flygtning til at omfatte personer, der reelt forfølges i deres oprindelige hjemland. Asylansøgere har været genstand for udvisningsforanstaltninger til lande, hvor de har været ofre for krænkelser af menneskerettighederne (Spaniens udvisning af personer til Guinea-Bissau). Det Forenede Kongerige er af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol blevet dømt af samme årsag (udvisning til Indien af en militant sikh: dom af 15. november 1996 i sagen Chahal mod Det Forenede Kongerige).

Jeg ønsker særlig at henlede opmærksomheden på kårerne for udlændinge, som er ramt af alvorlige sygdomme, og som har deres normale bopæl i en medlemsstat. Sammenslutningerne for bistand til udlændinge i vanskeligheder har advaret regeringsmyndighederne om kårerne for alvorligt syge udlændinge, der trues med udsendelse fra EU, og som ofte er tvunget til at leve illegalt.

Patienter eller forældre eller værger til patienter har, inden de blev udvist til lande i Den Tredje Verden, været omfattet af administrativ eller retlig tilbageholdelse i tilbageholdelsescentre, som hverken rådede over infrastrukturer, lægepersonale, lægemidler eller faciliteter for adgang til behandling. Jeg foreslår, at der ikke skal kunne træffes nogen foranstaltninger til udvisning eller tilbagevisning til grænsen over for udlændinge, der af en læge er blevet diagnosticeret som lidende af alvorlige sygdomme.

II. Bekæmpelse af racisme og fremmedhad

De europæiske samfund er multikulturelle og multietniske. Deres forskellighed, som afspejles af en bred vifte af kulturer og traditioner, er en positiv faktor, en kilde til berigelse. Stigningen i racisme, fremmedhad og antisemitisme i EU er en stor udfordring for vore samfund.

Racistiske voldshandlinger faldt mærkbart i 1996, men man må desværre konstatere en foruroligende stigning i racistiske og fremmedfjendske holdninger blandt offentligheden i de sociale boligområder, men også i virksomhederne. I henhold til rapporten fra CNCDH (den nationale rådgivningskommission for menneskerettigheder) fandt 61% af de adspurgte i en undersøgelse i 1996 i Frankrig, at der er "for mange arabere" og 58%, at der er "for mange

muslimer", 40% udtalte, at de er lidt racistiske. I samme rapport konstateres det, at racistisk vold i stadig stigende grad vedrører personer af maghrebinsk oprindelse, og at gerningsmændene til vold altid hovedsagelig hverves i de højreekstremistiske miljøer. I 1996 oplevede man for første gang angreb med pitbullterriere.

Diskrimination af racistisk art er fortsat hyppig. Den udmønter sig i overgreb på den menneskelige værdighed og i, at de grundlæggende rettigheder med hensyn til beskæftigelse, bolig, skolegang og sundhed drages i tvivl. Østrig er således blevet dømt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol for at have nægtet en person arbejdsløshedsunderstøttelse med den begrundelse, at vedkommende ikke var østrigsk statsborger (dom af 16. september 1996 i sagen Gaygusuz mod Østrig). I talrige rapporter omtales der diskrimination i forbindelse med ansættelse, særlig over for unge, hvilket bidrager til at marginalisere dem og styrke deres følelse af at være forkastet af samfundet. Man har således i Frankrig oplevet, at der har udviklet sig BHR-ansøgninger (Blå, Hvid og Rød som Trikoloren), for at nægte at ansætte personer af udenlandsk nationalitet eller herkomst, således som det bekræftes af rapporterne fra CNCDDH og Det Europæiske Institut til Forbedring af Leve- og Arbejdsvilkårene. I visse virksomheder udvikler der sig diskriminatoriske hindringer for et normalt karriereforløb, for adgang til faglig uddannelse, lønmodtagerne hierarkiseres efter "race"-kriterier, såsom at man ikke anbringer farvede ansatte i stillinger med kundekontakt. Man er vidne til en sand etnisering af opgaverne, hvilket Pilippe Bataille viser i en undersøgelse foretaget i flere virksomheder i Frankrig: Den legitimitet, som partiet Front National har opnået på det politiske område, har frigivet tilkendegivelse af racisme på jobbet, men racismen skabes også i det mindste delvis i virksomhederne (...). I dag skaber de arbejdsmæssige relationer og selve arbejdets tilrettelæggelse de racistiske ræsonnementer, som kommer til udtryk der. Racisme giver arbejdsgiverne en supplerende mulighed for bedre at udbytte de pågældende arbejdstagere (Le racisme au travail (Racisme på jobbet). Ed. La découverte, Paris, 1997).

Denne almindelige racisme, som vedligeholdes og forværres af visse politiske ledere, er særligt foruroligende, da den underminerer samfundet gennem den splittelse og vold, som den er befængt med, selv om det er vanskeligt at kvantificere de skader, der forvoldes ved symbolsk vold. Som forfatteren Louis Calaferte understreger det: Had den, der ikke er af jeres race. Had den, der ikke er af jeres sociale rang. Had, had og I vil blive forhadet. Efter hadet kommer korstoget. I vil dræbe, og I vil blive dræbt (...). Loven lyder som følger: hvis jeres næste ikke er lykkelig, bliver I det heller ikke. Hvis jeres næste ikke har nogen fremtid, har I det heller ikke.

Visse sundhedstjenester respekterer ikke princippet om ligebehandling. Det gør sig navnlig gældende med hensyn til patienter med aids. Adgangen til en bolig lider alt for ofte under en diskriminatorisk praksis, uanset om der er tale om den private sektor, hvor indvandrerfamilier afvises af ejerne, eller inden for det sociale boligbyggeri.

Retsvæsenet og sikkerhedsstyrkerne, som er direkte berørt af bekæmpelsen af racisme, lider selv under stærkt racistiske tendenser: retsvæsenets vanskeligheder ved at erkende racismesager og behandle dem. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har således dømt Frankrig (dom af 23. april 1996 i sagen Remli mod Frankrig) som følge af en nævningedomstols afslag på over for en tiltalt franskmand af algerisk oprindelse at protokollere racistiske bemærkninger, som en af nævningene havde fremsat uden for retssalen. Racistisk diskrimination i forbindelse med politiets arbejde, der går så langt som til vold, der kan medføre døden, konstateres også: Amnesty International omtaler racistiske udtalelser, som ordensmagtens styrker har fremsat i Tyskland, Danmark, Frankrig og Østrig. Mishandling af udlændinge begået af politiet konstateres i Italien, Spanien, Grækenland, Tyskland, Østrig, Danmark og Frankrig.

Uden på nogen måde at ville minimisere den racisme, der konstateres hos statsemployéer, må man dog ikke se bort fra årsagerne i tilknytning til de dårlige arbejdsvilkår, det utilstrækkelige personale inden for politiet, retsvæsenet, undervisningen og de sociale tjenester, der ofte medfører det, som Pierre Bourdieu kalder en "lidelse som følge af stilling", der for disse personer vanskeliggør deres forhold til ofrene for "lidelse som følge af vilkår".

Visse politiske ledere, særlig på den yderste højrefløj, men ikke udelukkende, støtter sig til et racistisk ræsonnement af valgæssige årsager. Men visse regeringer bidrager ligeledes til at fremme stigningen i intolerancen og racismen ved at vedtage eller forberede visse former for lovgivning, særlig om indvandring. Det var tilfældet i Frankrig med lovene om indvandring, i Tyskland med visumplikten, der er indført ved forskrift for mindreårige medlemmer af indvandrerfamilier fra Tyrkiet, Tunesien, Marokko og staterne i det tidligere Jugoslavien. I Tyskland har talrige politiske ledere, navnlig fra CSU, krævet en reduktion i indvandringen, idet de direkte har sat denne i forbindelse med arbejdsløsheden.

Man bør kraftigt fordømme de ledere, som nærer racisme og fremmedhad, og kræve, at de politiske partier afskaffer enhver racistisk og diskriminatorisk propaganda. Med hensyn til vor egen institution foreslår jeg, at Udvalget for Forretningsordenen, Valgs Prøvelse og Medlemmernes Immunitet udarbejder en ændring af forretningsordenen med henblik på, at EP-medlemmernes racistiske udtalelser under udøvelsen af deres mandat skal kunne straffes. Ved ikke at straffe sådanne udtalelser ville vi alle være medskyldige med dem, hvis ord bliver til farlige våben, og som har "blod i stemmen".

Demokraters og antifascisters mobilisering har gjort det muligt at opnå resultater i bekæmpelsen af racismen på nationalt plan og på EU-plan. Visse nationale lovgivninger har styrket midlerne til bekæmpelse af racismen. På EU-plan er der blevet indføjet antidiskriminationsbestemmelser i EU-instrumenterne. Vi glæder os over den beslutning, der blev truffet den 23. juli 1996 om at udpege 1997 til "Det Europæiske År mod Racisme". Men der er endnu meget tilbage at gøre i medlemsstaterne og på EU-plan for at få racismen og fremmedhadet til at gå tilbage. Som økonomen Sami Nair understreger det: Man går ikke på akkord med racismen, fremmedhadet og hadet, for det er ensbetydende med at gå på akkord med samfundets dødsinstinkt. For at opbygge et mere retfærdigt og menneskeligt samfund, omstrukturere de sociale bånd, må man først og fremmest tackle de økonomiske og sociale årsager, som nærer racismen, den racisme, der breder sig i kølvandet på de sparepolitikker, som føres i medlemsstaterne og bevirker ubeskyttethed, arbejdsløshed og fattigdom.

Kampen for at få en anden økonomisk logik, som er frigjort fra den strenge finansielle rentabilitet og er baseret på opfyldelse af befolkningernes behov, bør fuldendes ved anvendelse og styrkelse af medlemsstaternes og EU's lovgivningsmæssige midler til forebyggelse og undertrykkelse af racistiske handlinger. Racismen henhører ikke under udtryksfriheden, det er en lovovertrædelse, som bør straffes. Set ud fra dette synspunkt bør den racisme, som hersker inden for de administrative strukturer - navnlig i politiet - undertrykkes og straffes mere energisk.

Informations- og uddannelseskampagner bør gennemføres til stadighed, navnlig inden for undervisningen og i medierne, for at bekæmpe racisme, fremme tolerance og skabe kendskab til udlændinges positive bidrag til den europæiske økonomi og kultur. I forlængelse af Det Europæiske År mod Racisme foreslår jeg, at man gør den 21. marts hvert år til europæisk dag til bekæmpelse af racisme.

III. Økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder

Medlemsstaternes økonomiske politikker, der er knyttet til anvendelsen af konvergenskriterierne med henblik på ØMU'en, har ikke fjernet arbejdsløsheden og har alvorlige sociale konsekvenser: svækkelse af den sociale beskyttelse, nedbrydning af de offentlige tjenester, arbejdets mere ubeskyttede karakter, forringelse af leve- og arbejdsvilkårene.

Der er henved 20 mio arbejdsløse i Europa. I årevis er beskæftigelsen i alt væsentligt blevet betragtet set ud fra arbejdets omkostninger, der skal nedbringes i virksomhedernes konkurrenceevnes navn, hvilket er resulteret i en udvikling af deltidsarbejde og fleksibilitet og i, at de sociale rettigheder drages i tvivl.

Rapporten fra CSERC (det øverste råd for beskæftigelse, indtægter og omkostninger) viser tydeligt i Frankrigs tilfælde en forbindelse mellem fleksibilitet og en forværring af arbejdsløsheden, særlig blandt unge, hvilket bevirker en stigning i fattigdommen blandt sidstnævnte. Fattigdom i begyndelsen af livet er et nyt fænomen: henved en mio hjemløse er under 21 år i EU.

Den europæiske socialpolitik følger navnlig kravene i forbindelse med gennemførelsen af det indre marked: den tager i alt væsentligt sigte på at absorbere de eksisterende økonomiske og sociale skævheder, som kan tænkes at hindre gennemførelsen af det store marked. Konventionen fra 1989 om de grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder, som tager udgangspunkt i Europarådets socialpagt, fastsætter et vist antal sociale rettigheder, som skal sikres. Det er i realiteten en hensigtserklæring uden bindende virkninger.

Jeg beklager, at set ud fra dette synspunkt overholder talrige medlemsstater ikke visse bestemmelser i Europarådets socialpagt. Komitéen af uafhængige eksperter, der har til opgave at konstatere pagtens anvendelse, har konstateret, at talrige medlemsstater ikke overholdt arbejdstider og -vilkår, de fagforeningsmæssige rettigheder og strejkeretten, ligebehandling af mænd og kvinder, social beskyttelse og sundhedsbeskyttelse. Det drejer sig om Østrig, Danmark, Spanien, Frankrig, Irland, Italien, Nederlandene, Det Forenede Kongerige og Sverige.

Europarådets Ministerudvalg vedtog i april 1996 en ny europæisk socialpagt, som den 3. maj 1996 blev åbnet for undertegnelse. Denne nye socialpagt udgør en bred international traktat, som i et eneste instrument omfatter alle de rettigheder, som var garanteret i konventionen fra 1961 og i tillægsprotokollerne fra 1988 og 1995, de nye rettigheder, staterne har vedtaget (retten til beskyttelse mod fattigdom og social udstødelse, retten til en bolig og til beskyttelse mod sexchikane, retten for arbejdstagere med et familiemæssigt ansvar til lige muligheder og ligebehandling, arbejdstagerrepræsentanternes rettigheder og følgende ændringer: styrkelse af princippet om ikke-diskrimination, forbedring af ligestillingen mellem kvinder og mænd på alle områder, som traktaten dækker, en bedre beskyttelse af moderskab og social beskyttelse af mødre, en bedre social, retlig og økonomisk beskyttelse af unge på jobbet og uden for arbejdet, en bedre beskyttelse af handicappede.

Jeg håber, at alle medlemsstaterne vil undertegne og anvende alle denne nye pagts bestemmelser så hurtigt som muligt.

Alle medlemsstaterne bør i øvrigt ratificere ILO-konventionerne. Dog er konvention nr. 111 om lige muligheder og ligebehandling, ikke-diskrimination med hensyn til beskæftigelse stadig ikke

ratificeret af Luxembourg, Irland og Det Forenede Kongerige. Med hensyn til konvention nr. 138 om børnearbejde er den stadig ikke ratificeret af Danmark, Østrig og Det Forenede Kongerige.

Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på det særlige tilfælde med tjenestefolk af udenlands herkomst, som bor i visse medlemsstater under næsten slaveagtige forhold. Uden papirer og med dårligt kendskab til landets sprog arbejder de uden at få løn for det under uværdige forhold, som oftest indespærrede og ofre for vold. Efter at have reduceret dem til slaver udøver deres arbejdsgivere, der ofte nyder diplomatisk immunitet, en sand ejendomsret over for dem. Den 4. marts 1996 blev en ung eritreisk tjenestepige på tyve år afleveret under knaldromanagtige omstændigheder til en libanesisk diplomats hjem. Sidstnævnte gør tjeneste i Paris. I flere måneder arbejdede denne unge kvinde uden fast arbejdstid og uden løn. Hendes papirer var blevet konfiskeret, og hun var spærret inde i lejligheden. Det var på initiativ af komitéen "Frankrig mod slaveri", at hun blev løsladt og fik erstatning, og at den ufine arbejdsgiver blev sendt tilbage til Libanon.

3.1 Fattigdom

Der er ca. 16% fattige (dvs. over 57 mio) i EU, hvis man henholder sig til den definition af begrebet fattigdom, som svarer til en indtægt, der ligger under halvdelen af gennemsnitsindtægten for borgerne i EU-landene. I sin rapport vedrørende Frankrig omtaler "Secours catholique" (katolsk hjælpeorganisation) i 1996 751.000 tilfælde, der er blevet behandlet, hvilket er et tal, man endnu aldrig var nået op på, og som i forhold til 1994 udgør en stigning på over 10%. Men fattigdommen er ikke blot et indtægtsproblem, den bør udvides til at omfatte begrebet social udstødelse, som ligeledes er knyttet til arbejdsløshed, ubeskyttethed, de familiemæssige strukturers instabilitet eller bruddet på samme, sygdom, mangel på en bolig. Hjemløse, hvoraf der er 2,5 mio i Europa i henhold til Det Europæiske Overvågningsorgan vedrørende Hjemløse, er særlig dårligt stillet. Eftersom de ikke har nogen bolig, nægtes de ofte andre grundlæggende sociale og borgerlige rettigheder samt menneskerettigheder, hvilket marginaliserer dem endnu mere.

Geneviève de Gaulle-Anthonioz, der er fulgt efter fader Wresinski som formand for organisationen ATD-Quart Monde, har udtalt: Kløften mellem dem, der har, og dem, der ikke har, mellem rige og fattige for at sige tingene rent ud, er blevet endnu større. Vi står her over for en foruroligende samfundsudvikling præget af udnyttelsen af de tekniske fremskridt og produktivitet, som mange mænd og kvinder ikke nyder godt af. Med et billedligt udtryk kan man sige, at der tidligere altid var nogle vogne, som rev sig løs fra fremskridtets lokomotiv. I dag er der flere vogne, der bliver koblet fra, efter at lokomotivet er blevet et højhastighedstog.

Under disse omstændigheder er det særlig uacceptabelt, at Rådet siden 1994 - som følge af Tysklands afslag begrundet i subsidiaritetsprincippet - har nægtet at gennemføre det 4. handlingsprogram for bekæmpelse af fattigdom (fastsat for perioden 1994-1999), som forlængede og styrkede det 2. og 3. program, der havde vist deres nytte og var meget værdsatte af de humanitære organisationer.

Ligeledes er det uacceptabelt, at kommuner udsteder forskrifter mod tiggeri, således som det er sket i Frankrig og Tyskland.

Medlemsstaterne bør gøre bekæmpelsen af fattigdom og social udstødelse til en politisk prioritet og skaffe sig de nødvendige lovgivningsmæssige, praktiske og finansielle midler, for "at afvise armod er at opbygge alles fremtid". For at ingen længere skal leve i angst for morgendagen, bør

der gennemføres særlige foranstaltninger: reaktivering af købekraften og beskæftigelsen, forhøjelse af de sociale mindsteydelser, forbud mod beslaglæggelse og udvisning . Med henblik herpå ville det være hensigtsmæssigt, at hver enkelt medlemsstat vedtager en lov om forebyggelse og bekæmpelse af udstødelse i samråd med de humanitære organisationer.

3.2 De fagforeningsmæssige rettigheder

Foreningsfriheden anerkendes i medlemsstaternes lovgivninger, men den er undertiden forsynet med begrænsninger. Således har ansatte inden for de offentlige tjenester ikke ret til at strejke, hvilket er i modstrid med ILO-konvention nr. 87 om fagforeningsfrihed og beskyttelse af organisationsretten.

Det sker ligeledes i visse medlemsstater, at organisationsretten ikke respekteres. Fagforeningsrepræsentanter eller personalerepræsentanter afskediges til trods for den beskyttelse, de er omfattet af, særlig i små og mellemstore virksomheder. For Frankrigs vedkommende konstateres der f.eks. 14.066 afskedigelser af beskyttet personale, dvs. over 4% flere end i 1995 (Beskæftigelsesministeriet). Der er ligeledes konstateret flere tilfælde af krænkelse af strejkeretten. Som eksempel kan nævnes sagen vedrørende havnearbejderne i Liverpool, som stadig ikke er afsluttet, og som har varet i over to år. 329 havnearbejdere blev uretmæssigt afskediget af firmaet "Mersey Docks Harbour Company", som staten har aktier i (14% af andelen), fordi de havde strejket i sympati med fem arbejdstagere, der var blevet afskediget for at have nægtet at arbejde over uden løn. Det haster med, at den britiske regering bringer sine handlinger i overensstemmelse med sine udtalelser, ved at den tager initiativ til at anerkende de afskedigede Liverpool-havnearbejders strejkeret og mere generelt, ved at den tager restriktionerne med hensyn til strejkeretten op igen.

I Frankrig er der blevet konstateret overgreb på de fagforeningsmæssige frihedsrettigheder, særlig i visse store forretninger, som ikke tøver med uden grund at anklage ansatte for at hindre oprettelsen eller udviklingen af fagforeningsrepræsentationer, ja endog for at hindre afholdelsen af faglige valg (som f.eks. hos "Leader price" i Lyon). I visse virksomheder, som f.eks. Peugeot i Sochaux, har ledelsen hindret fagforeningslederens normale karriereforløb eller blokeret deres adgang til faglig uddannelse. Arbejdsretten i Paris afsagde den 4. juni 1996 en kendelse, som dømte Peugeots ledelse for diskrimination i forbindelse med fagforeningsvirksomhed. Den samme diskriminatoriske holdning over for fagforeningsledere er blevet konstateret i så forskellige virksomheder som Citroën i Rennes, Motorola i Toulouse, RVI i Vénissieux, Aérospatiale i St. Nazaire og Toulouse, og der er blevet indledt sager ved arbejdsretten. Selv i offentlige virksomheder som f.eks. EDF er der blevet indledt en sag mod fagforeningsfolk i departementet Var, fordi de havde strejket under uroen i 1995. En EDF-ansat, som havde nægtet at afbryde strømmen hos nogle udlændinge "uden papirer", blev straffet af sin ledelse. Visse domstole er endog gået så vidt som til at "sidestille lønkrav med afpresning" for at kunne forfølge fagforeningsfolk i Orly Lufthavn.

3.3 Kulturelle rettigheder

Rettighederne inden for kultur, uddannelse og medier udgør en integrerende del af menneskerettighederne. Hvorledes kan man tænke sig kulturelle rettigheder uden at bekræfte friheden til kunstnerisk frembringelse, den nødvendige sammenholdelse af følelser og intelligens? Man bør forsvare en opfattelse af den demokratiske kultur, der er åben over for pluraliteten i de enkelte menneskers og verdens befolkningers kultur, som står i modsætning til en ghettoisering og integrisme, og som er baseret på de universelle rettigheder, den menneskelige integritet og verdslighed. Denne opfattelse af kulturen omfatter anerkendelse af ytringsfriheden og retten til at skabe, respekt for mindretals sprog og kulturer, retten til uddannelse og adgang til en pluralistisk information. Jeg gør opmærksom på Europa-Parlamentets holdning vedrørende de risici, en mediekoncentration medfører for retten til oplysninger, og jeg gentager kravet om et direktiv mod mediekoncentration, således som

ønsket af ekspertgruppen på højt plan i dens endelige rapport "Opbygning af et europæisk informationssamfund for alle".

Vi bør være opmærksomme på den trussel, som den stadig større "merkantilisering" af kulturen udgør for retten til at skabe, det kreative mod, adgangen til værkerne. Der synes at være et presserende behov for en etisk bevægelse for at beskytte kulturen mod en trælbandethed (dvs. en langsom, men sikker død) over for merkantile krav, en sand økonomisk censur. De nye produktionsformer inden for kulturindustriene, der er knyttet til de store bevægelser vedrørende finansiel koncentration, navnlig inden for udgivelse, multimedier og numerisk tv, bringer ytringsfriheden og retten til at skabe i alvorlig fare selv i et tidligere led, ved at de reducerer kunstnerens muligheder for at møde den person eller den virksomhed, som kan tænkes at have lyst til at støtte og gennemføre hans projekt. En ny etape risikerer på uønsket måde i kulturernes historie at kompromittere folkenes kulturelle uafhængighed, uafhængigheden i forbindelse med internationale aftaler af typen AMI (multilateral aftale om investering), som i øjeblikket er ved at blive forhandlet inden for rammerne af OECD. For at sikre disse rettigheder bør man derfor udelukke kulturen fra disse aftaler, hvilket man i GATT-tiden kaldte "den kulturelle undtagelse".

Jeg vil gerne råbe vagt i gevær vedrørende offensiven i de franske kommuner, som ledes af partiet Front National, mod kulturen og demokratiet: lukning af steder med pluralistisk kultur, fjernelse i visse offentlige biblioteker af visse publikationer og værker, der skønnes farlige (værker om pædagogik og filosofi), afskaffelse af støtte til foreninger, der har integration og kulturinitiativer som mål, filmcensur, afskedigelse af ledere af kulturcentre (som f.eks. i Chateaufallon), ødelæggelse af plastiske kunstværker (som f.eks. René Guiffreys skulptur i Toulon). Disse handlinger udgør krænkelse af demokratiets mest grundlæggende rettigheder, navnlig retten til at skabe, ytrings- og foreningsfriheden. Der bør træffes foranstaltninger for at sikre overholdelsen af retten til kultur og modarbejde manøvrerne foretaget af "frihedens fjender", der foregiver at lade deres "kulturelle orden" herske.

Ytringsfriheden er som enhver anden frihedsrettighed ikke uden grænser. På dette område kan man ikke acceptere, at racistisk og revisionistisk propaganda udbredes som en simpel holdning. Der er her tale om et overgreb på den menneskelige værdighed, en tilskyndelse til had og medskyldighed i en forbrydelse mod menneskeheden. Det er således en lovovertrædelse, som bør straffes, da tolerance kræver, at der fastsættes grænser for det uacceptable. Man bør derfor skaffe sig de lovgivningsmæssige og retlige midler til at hindre, at folk i ytringsfrihedens navn kræver ret til at udbrede racistisk og revisionistisk propaganda.

IV. Lige rettigheder og retten til ikke-diskriminering

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har talrige gange dømt medlemsstater for krænkelse af artikel 6 i Menneskerettighedsdomstolens konvention (retten til et forsvar draget i tvivl): Danmark, Frankrig og Italien (fem gange) er blevet dømt for rettergangens alt for lange varighed, Portugal og Belgien for mangel på en kontradiktorisk procedure, Frankrig for mangel på en upartisk kendelse, Østrig for ubillighed i forbindelse med en straffesag, Det Forenede Kongerige for overgreb på retten til ikke at sigte sig selv, utilstrækkelig retshjælp (to gange). Endelig er medlemsstater blevet dømt for overtrædelse af artikel 5 (en fængslet persons rettigheder draget i tvivl): Spanien for en for langvarig varetægtsfængsling og Det Forenede Kongerige (to gange) for krænkelse af en mulighed for appel til en domstol med henblik på en afgørelse om, hvorvidt en tilbageholdelse skal opretholdes eller ej.

Jeg er foruroliget over visse former for diskriminatorisk praksis over for fængslede fra EU-lande, som afsøner deres straf i en anden medlemsstat end deres egen, som f.eks. begrænsningen af retten til nedsat straf for god opførsel eller begrænsning af retten til "fængselsorlov".

Beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder hviler på princippet om lige rettigheder og ligeværd. Man bør derfor være meget opmærksom på særligt sårbare samfundsgrupper (mindretal, kvinder, børn, fængslede, homoseksuelle osv.) og bidrage til at sikre den personlige udfoldelse og respekten for disse rettigheder.

Visse etniske mindretal er fortsat udsat for intolerance og forskellige former for diskrimination. Sigøjnere er stadig udsat for udelukkelse i talrige medlemsstater: mangel på udstyrede modtagelseszoner og afvisning, diskrimination i arbejdssammenhæng (Irland) og sågar mishandling fra politiets side (Grækenland og Italien).

Diskrimination begrundet i den seksuelle identitet finder stadig sted. Der eksisterer antihomoseksuelle love i Østrig, fundamentalistiske bevægelser bekæmper anerkendelse af par af samme køn, som Europa-Parlamentet krævede i sin beslutning af 8. februar 1994. Der er dog konstateret mærkbare forbedringer i talrige medlemsstater og på EU-plan. Kommissionen foreslår således ikke-diskrimineringsklausuler i EU-instrumenterne, som fastsætter forbud mod diskrimination begrundet i "race", køn, farve, religion, national herkomst, men ligeledes i den seksuelle identitet. I visse medlemsstater findes der partnerskabskontrakter, som tilkender de homoseksuelle rettigheder.

Man bør både forsvare de individuelle rettigheder og sikre individets beskyttelse, men også bekæmpe de fordomme, det er genstand for.

4.1 Kvinders rettigheder

Kvinder er stadig udsat for diskrimination og har fortsat ikke reel ligestilling. Kvinders grundlæggende rettigheder blev bekræftet på ny på verdenskonferencen i Wien som en integrerende, umistelig og udelelig bestanddel af menneskets universelle rettigheder. Verdenskonferencen i Beijing insisterede på nødvendigheden af kvinders fulde og lige deltagelse i det civile, politiske, økonomiske, sociale og kulturelle liv og på styrkelse af deres deltagelse i beslutningsprocessen inden for alle områder.

Der er sket mærkbare forbedringer i medlemsstaterne, men man er endnu langt fra målet, både med hensyn til lige muligheder og rettigheder og til kvinders status i samfundet. Der sker fortsat diskrimination i forbindelse med ansættelse, kløften i mænds og kvinders lønninger for lige arbejde ligger fortsat på gennemsnitlig 30%, kvinder udgør over 80% af de deltidsansatte (for en stor dels vedkommende er der tale om tvungen deltid), hvilket skaber diskrimination i forbindelse med forfremmelse og advancement. Endelig rammer arbejdsløshed i højere grad kvinder end mænd. Kvinder er ofre for seksuel vold: vold i hjemmet, voldtægt, sexchikane på jobbet. Handel med kvinder udvikler sig navnlig fra lande i Den Tredje Verden, på det seneste fra landene i Central- og Østeuropa, hvor titusindvis af ofte meget unge kvinder går igennem den organiserede kriminalitets net for at forsyne nettene inden for prostitution og husarbejde.

Irland overtræder stadig ytringsfriheden og hindrer kvinder i at blive orienteret om deres rettigheder ved at forbyde udbredelse af alle publikationer, film eller reklamebudskaber til fordel for abort. Med hensyn til retten til abort drages den i tvivl af den voldelige aktion, der foretaget af grupper, som belejrer hospitalslokaler og truer det lægelige personale, navnlig i Frankrig.

I talrige medlemsstater forekommer der fortsat sexismen i skolebøger, i medier og i reklamer med en ulige behandling af mænd og kvinder. En officiel rapport i Frankrig konkluderer således med at sige: Det billede, der gives af kvinden i skolebøger, gør det ikke muligt for de unge kvinder at finde positive mønstroller. For det meste finder de kun rollen som mor, hustru eller husmor. Kvinden, der ikke eller kun i ringe grad værdsættes for disse kvaliteter, opfordres ikke til at deltage hverken i sit lands erhvervsliv eller historie. For at få samfundet til at udvikle sig i retning af reel lighed er det ønskeligt, at medlemsstaterne i højere grad fastsætter rammebetingelser for udgivelsen af skolebøger.

4.2 Børns rettigheder

Børn har behov for særlig beskyttelse. Derfor er de internationale bestemmelser til fordel for beskyttelse af menneskerettighederne blevet suppleret med et specifikt instrument vedrørende barnets rettigheder og dets velfærd: De Forenede Nationers konvention om barnets rettigheder, der trådte i kraft den 2. september 1990. Denne konvention vedrører barnets borgerlige rettigheder og individuelle frihedsrettigheder, deres økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder og deres ret til særlig beskyttelse mod alle former for vold, herunder den daglige og maskerede vold, som vore samfunds økonomiske og politiske valg belemrer dem med.

Til trods for vedtagelsen af et direktiv om børnearbejde er situationen langt fra bragt i orden i talrige medlemsstater, hvor børn fortsætter med at arbejde: Det Forenede Kongerige, Portugal, Tyskland og Italien.

I 1996 konstateredes der i flere medlemsstater talrige tilfælde af kidnapning af og mord på børn begået af pædofile. Øget bevidsthed om offentligheden vedrørende vold mod børn, navnlig seksuel vold, har gjort det muligt at nå frem til en forbedring af de nationale lovgivninger og til forslag på EU-plan med henblik på at bekæmpe pornografi, der involverer børn samt børneprostitution og handel med børn.

I lighed med Tyskland, Belgien og Frankrig burde alle medlemsstaterne træffe lovgivningsmæssige foranstaltninger med hensyn til ekstraterritorialitet, således at de på deres eget territorium kan forfølge gerningsmænd til seksuelt misbrug af børn begået i et tredjeland og idømme dem den samme straf, som hvis de havde begået dette misbrug i deres eget land.

For på en mere højtidelig måde at understrege barnets rettigheder foreslår jeg, at der hvert år den 20. november afholdes en europæisk dag for barnets rettigheder (siden 1996 har Frankrig hvert år den 20. november afholdt en national dag for barnets rettigheder). Denne europæiske dag ville gøre det muligt at bevidstgøre offentligheden for respekten for barnets rettigheder, men den ville ligeledes gøre det muligt for børn at komme til orde og tilkendegive deres mening om den måde, hvorpå deres rettigheder bliver overholdt. Lad os på den dag følge opfordringen fra digteren Nazim Hikmet:

Lad os give børnene Jorden,
Lad os give børnene Jorden, i det mindste en dag,
Lad os give dem Jorden, således at de kan lege med den som med en flerfarvet bold,
Således at de kan lege syngende mellem stjernerne,
Lad os give børnene Jorden.
Lad os give dem Jorden som et enormt æble,
Som en helt varm brødkugle.

Lad os give børnene Jorden, så vil de plante udødelige træer på den.

4.3 De handicappedes rettigheder

De handicappede lider fortsat under diskrimination i deres dagligdag og på jobbet. I visse lande har de opnået love, som fremmer deres integration i de sociale boligområder, og som privilegerer deres faglige integration.

Men alt for ofte foretrækker virksomheder at betale afgifter frem for at ansætte handicappede. Det er f.eks. tilfældet i Frankrig, hvor virksomheder med over 20 ansatte skal ansætte 6% handicappede lønmodtagere eller i modsat fald betale en afgift, som tjener til at finansiere institutioner for erhvervsuddannelse og faglig integration.

Det ville være ønskeligt, at medlemsstaterne forbedrer de eksisterende love ved at styrke garantierne for handicappede eller bekendtgør love, som gør det muligt at fremme deres beskæftigelse.

V. Fængslede forhold

Alle medlemsstaterne har ratificeret den europæiske konvention om forebyggelse af tortur og umenneskelig eller vanærende behandling eller straf og undertegnet De Forenede Nationers konvention med de samme mål.

Disse konventioner fastsætter, at ingen må udsættes for tortur eller nogen anden form for umenneskelig eller vanærende straf eller behandling. Rapporterne fra Amnesty International og Det Internationale Fængselsovervågningscenter, som er referencer på dette område, omtaler imidlertid mishandling, ja endog tortur i forbindelse med varetægtsfængsling i visse medlemsstater.

Mishandling finder ofte sted i perioden efter anholdelsen. Det er navnlig asylansøgere og indvandrere, som oftest er ofre herfor. Der er kommet flere sager frem, særlig i Tyskland, Spanien, Frankrig og Det Forenede Kongerige, som involverer politifolk.

Mishandling bør betragtes som alvorlige strafferetlige lovovertrædelser, hvis gerningsmænd bør straffes hårdt. Medlemsstaterne bør træffe passende foranstaltninger til at forebygge anvendelse af vold i forbindelse med varetægtsfængsling og fængsling, særlig ved indførelse af hensigtsmæssig uddannelse af personalet i politiet og fængslerne.

En undersøgelse, som de tyske delstaters indenrigsministre havde bestilt, og som når til samme konklusioner som Amnesty International's rapporter, konkluderede, at problemet med hensyn til politivold mod udlændinge ikke kun vedrørte "nogle enkelte tilfælde". Anklager for mishandling er ligeledes blevet rettet mod politifolk i Danmark. Den Europæiske Komité for Forebyggelse af Tortur har erklæret sig foruroliget over den mishandling, som fængslede fortsat udsættes for i spanske fængsler, og som endog omfatter tortur, navnlig over for personer, der er mistænkt for terrorhandlinger. I Frankrig omtales det i visse oplysninger, at politifolk har gjort sig skyldige i skud, manddrab og mishandling ofte ledsaget af racistiske fornærmelser. Statsansatte, navnlig politibetjente og fængselsbetjente, der forvalter en del af det, Pierre Bourdieu kalder "monopolet på legitim fysisk og symbolsk vold", bør mere end nogen andre respektere lovene. Ethvert overgreb på de personlige rettigheder fra ordensmagtens repræsentanters side bør derfor undertrykkes effektivt.

Desværre er den fordømmelse af sikkerhedsfolk, der gør sig skyldige i denne mishandling, meget svag eller ikke-eksisterende som f.eks. i Spanien, Frankrig, Østrig og Tyskland. Således blev nogle politibetjente i Berlin, der var tiltalt for med flad hånd og med deres stave at have slået udlændinge, som de havde pågrebet, kun idømt milde straffe.

Det Internationale Fængselsovervågningscenter understreger i sin årsrapport stigningen i antallet af indsatte i fængslerne (denne stigning er meget tydelig i Tyskland, Belgien, Frankrig, Grækenland, Italien og Nederlandene) og tilbageholdelsesvilkårene, som krænker de fængslede værdighed. Overbefolkningen i fængslerne er på en vis måde et symptom på en dysfunktion i samfundet. "Vis mig jeres fængsler, og jeg skal sige jer, hvilken slags regering I har", sagde Winston Churchill. Et fængsel bør ikke være et retsløst sted. Overbefolkningen, tilbageholdelsesvilkårene (som f.eks. isolering af de fængslede) og de gældende bestemmelser skaber situationer, som krænker den fængslede psykologiske og moralske integritet, de begrænser eller hindrer opretholdelse af følelsesmæssige og seksuelle bånd mellem de fængslede og deres nærmeste. Gravide eller syge fængslede er blevet lagt i lænker i forbindelse med hospitalsindlæggelse eller lagt i håndjern under gynækologiske undersøgelser. En kvinde er endda blevet lagt i håndjern på hospitalet, efter at hun var nedkommet i Holloway-fængslet i London.

Medlemsstaterne bør handle for bedre at sikre fængslede toksikomaner pleje i Belgien, Frankrig, Italien, Luxembourg og Portugal og ikke længere undlade at vedgå virkeligheden omkring aids' udbredelse ved udveksling af nåle i fængslerne, således som det bekræftes i Det Internationale Fængselsovervågningscenters rapport om Tyskland, Belgien, Spanien, Frankrig, Irland, Italien og Nederlandene.

Medlemsstaterne bør træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre overholdelse af den menneskelige værdighed i fængslerne med hensyn til de fysiske forhold, lægehjælp, "fængselsorlov" adgang til arbejde og kultur- og sportsaktiviteter under nøje overholdelse af Europarådets "fængselsregler", og idet man i særlig grad koncentrerer sig om de mest sårbare grupper (kvinder, indvandrere, etniske mindretal og homoseksuelle).

VI. Støtte til humanitære organisationer

Jeg kan ikke afslutte denne betænkning uden at hylde de humanitære organisationers effektive arbejde. Takket være deres analysers relevans, deres forslags nøjagtighed og deres tilhængeres mobilisering spiller de en central rolle med hensyn til undsigelse af overgrebene på menneskerettighederne og bidrager til at forbedre situationen. Jeg insisterer derfor på, at medlemsstaternes regeringer og EU forhøjer den budgetmæssige bistand til disse organisationer og i højere grad tager hensyn til deres analyser og forslag.

VII. Menneskerettighederne i EU inden for rammerne af Europa-Parlamentets debat om aktuelle og uopsættelige spørgsmål

Under hver mødeperiode i Strasbourg afholder Europa-Parlamentet en debat om aktuelle og uopsættelige spørgsmål med vedtagelse af beslutninger. Emnet menneskerettigheder drøftes ofte, men det vedrører kun menneskerettighederne i verden i henhold til et valg truffet af Underudvalget om Menneskerettigheder under Udvalget om Udenrigs-, Sikkerheds- og Forsvarsanliggender. Spørgsmålet vedrørende respekten for menneskerettighederne i en medlemsstat kan kun drøftes på et plenarmøde.

For at sikre en konsekvent videreførelse af den årlige betænkning om respekten for menneskerettighederne i Den Europæiske Union, foreslår jeg, at der på dagsordenen for hver debat om aktuelle og uopsættelige spørgsmål systematisk opføres et punkt med titlen "Menneskerettighederne i EU". Valget af emner skulle træffes på Udvalget om Borgerlige Frihedsrettigheder og Indre Anliggenders ansvar f.eks. af et udvalg, der repræsenterer alle de politiske grupper og ledes af formanden for Udvalget om Borgerlige Frihedsrettigheder og Indre Anliggender.

BILAG

FORSLAG TIL BESLUTNING (B4-0267/97)

jf. forretningsordenens artikel 45
af Cushnahan
om manglende overholdelse af menneskerettighederne i Storbritannien og Irland

Europa-Parlamentet.

- A. der henviser til den europæiske menneskerettighedskonvention,
- B. der henviser til sagen med Róisín Mc Aliskey, som sidder varetægtsfængslet i Holloway-fængslet i Storbritannien, og til mordet for nylig på underkorporal Stephen Restorick i Bessbrook i grevskabet Armagh,
- C. der henviser til, at de tyske myndigheder i forbindelse med et bombeattentat på en britisk kaserne i Osnabrück i juni 1996 har begæret Mc Aliskey udleveret, samt til at Mc Aliskey er gravid i sjette måned, og at hendes sundhedstilstand er meget alvorlig, hvilket er blevet bekræftet af uafhængige læger, som har undersøgt hende,
- D. der henviser til, at det brutale mord på underkorporal Stephen Restorick udgør en yderligere optrapning af IRA-volden og er et alvorligt slag mod håbet om varig fred i Nordirland,
 - 1. er af den opfattelse, at ingen fange, hvad enten den pågældende sidder varetægtsfængslet eller allerede er blevet dømt, må fratages sine grundlæggende menneskerettigheder, herunder retten til humane fængselsforhold, og henstiller derfor til de britiske myndigheder straks at indlægge Mc Aliskey på et hospital inden for rammerne af fængselsvæsenet, såfremt hun ikke løslades mod kaution;
 - 2. mener desuden, at mordet på underkorporal Stephen Restorick udgør en krænkelse af den mest grundlæggende menneskerettighed, nemlig retten til livet, og mener, at IRA's manglende overholdelse af våbenstilstanden er et udtryk for foragt for den britiske og den irske regerings ønsker og for ønskerne blandt et overvældende flertal af borgerne i begge lande.

22. januar 1998

UDTALELSE

(forretningsordenens artikel 147)

til Udvalget om Borgerlige Frihedsrettigheder og Indre Anliggender

om den årlige betænkning om respekten for menneskerettighederne i Den Europæiske Union (1996)

(betænkning af Pailler)

Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender

Ordfører: Hubert Pirker

PROCEDURE

På mødet den 4. november 1997 valgte Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender Hubert Pirker til ordfører.

På møder den 9. december 1997 og 22. januar 1998 behandlede det udkastet til udtalelse.

På sidstnævnte møde vedtog det nedenstående konklusioner med 25 stemmer mod 10.

I afstemningen deltog: Hughes (formand), Menrad og Ojala (næstformænd), Pirker (ordfører), Andersson, Boogerd-Quaak, Cabezón Alonso, Carniti, Castagnetti, Correia, Brendan Patrick Donnelly, Eriksson, Ettl, Fayot (for Morris), Glase, González Triviño (for Vandemeulebroucke), Jöns, Lindqvist, Mann, McMahon, Megahy (for Ruffolo), Mendonça, Oomen-Ruijten, Peter, Pronk, Schiedermeier, Schörling, Skinner, Sornosa Martínez, Theonas, Van Lancker, van Welzen, Waddington, Weiler og Wolf.

GENERELLE BEMÆRKNINGER

Den Europæiske Union tilslutter sig fuldt ud princippet om respekt for menneskerettighederne. Efter den faste retspraksis i De Europæiske Fællesskabers Domstol skal de almindelige retsprincipper, der findes i medlemsstaternes retsordener, overtages analogt i fællesskabsretten. Der kan i denne forbindelse være tale om de primært statslige grundlæggende rettigheder og om rettigheder, der følger af den europæiske menneskerettighedskonvention. Med indføjelser af artikel F i Unionstraktaten har EU-Domstolens praksis afspejlet sig i Unionstraktaten. Hvad de grundlæggende sociale og arbejdsmarkedsmæssige rettigheder angår, findes der allerede i dag med henvisningen til fællesskabspagten om de grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder fra 1989 en særlig henvisning i præambelen til protokollen om social- og arbejdsmarkedspolitikken, som imidlertid kun har deklatorisk karakter. Med Amsterdam-traktaten suppleres henvisningen til de grundlæggende sociale og arbejdsmarkedsmæssige rettigheder med en henvisning til den europæiske socialpagt i præambelen.

I det følgende behandles de krænkelser, som Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og Europarådets Ekspertkomité for Anvendelsen af Den Europæiske Socialpagt har konstateret. Det skal i denne forbindelse påpeges, at de rettigheder, der er sikret ved den europæiske menneskerettighedskonvention, kan påklages direkte, også ved individuelle klager, mens Europarådets ministerkomité inden for rammerne af den europæiske socialpagt kun kan fremsætte henstillinger på grundlag af rapporterne fra de kontraherende stater.

Den europæiske menneskerettighedskonvention

Den europæiske menneskerettighedskonvention omfatter bl.a. følgende områder: forbud mod tvangs- eller pligtarbejde (artikel 4), forsamlings- og foreningsfrihed (artikel 11) og forbud mod forskelsbehandling (artikel 14). Alle medlemsstater har tiltrådt menneskerettighedskonventionen og er derfor bundet af dens bestemmelser.

I det tidsrum, betænkningen omfatter, konstaterede Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol kun én krænkelse af menneskerettighederne inden for de sociale og arbejdsmarkedsmæssige rettigheder: I sagen Gaygusuz mod

Østrig⁽¹⁾

) fastslog Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at Østrig krænker princippet om forbud mod forskelsbehandling ved, at ydelsen af socialhjælp ti

Østrig har allerede forpligtet sig til at fjerne den diskrimination, som Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har fremhævet, ved at ændre sine arbejdsløshedsforsikringslov⁽²⁾.

Den europæiske socialpagt

I Europarådets socialpagt er de kategorier af menneskerettigheder, der allerede er nævnt i forbindelse med den europæiske menneskerettighedskonvention, formuleret endnu mere udførligt: Følgende bestemmelser er bl.a. vigtige: Forbuddet mod tvangsarbejde (artikel 4, stk. 2), foreningsfriheden (artikel 5) og fagforeningsrettighederne (artikel 6). Det skal anføres, at ikke alle medlemsstater i modsætning til menneskerettighedskonventionen er bundet af alle normer i socialpagten.

⁽¹⁾ Dom af 16. september 1996.

⁽²⁾ Ændring af "Arbeitslosenversicherungsgesetz 1977", BGBl. I nr. 78, 14. juli 1997.

Europarådets Ekspertkomité for Anvendelsen af Socialpagten konstaterede bl.a., at følgende bestemmelser var blevet krænket⁽³⁾:

⁽³⁾ Da de kontraherende stater ikke aflægger beretning årligt og den kompetente ekspertkomité ikke årligt tager stilling til alle traktatbestemmelser /kontraherende parter, optræder der uklarheder ved afgrænsningen af den periode, der behandles; alle de oplysninger, der er anvendt i denne sammenhæng, vedrører rapporterne fra Europarådets ekspertkomité om socialpagten XIII-3, 4 og 5 fra 1996 og 1997. Det er derfor muligt, at

Foreningsfrihed

Bl.a. i **Danmark, Frankrig og Sverige** blev der konstateret eksklusivaftaler. Der er i denne forbindelse tale om en praksis, hvor arbejdstagerne de facto er tvunget til at tilslutte sig en bestemt fagforening for at finde beskæftigelse i den pågældende erhvervssektor. Udøvelsen af monopollignende magt fra en fagforenings side krænker arbejdstagernes ret til frit at vælge deres repræsentation hhv. retten til at stå uden for en fagforening.

Irland krænker ifølge ekspertkomiteen fagforeningsfriheden, da det som forudsætning for at deltage i forhandlinger foreskrives fagforeningerne, at de skal erhverve en licens.

Situationen i **Det Forenede Kongerige og Nordirland** er genstand for særlig kritik. Ekspertkomiteen konstaterede, at de lovgivningsmæssige foranstaltninger til beskyttelse af fagforeningerne på flere punkter er utilstrækkelige, bl.a. med hensyn til:

- forbud mod foranstaltninger fra enkelte arbejdsgivers side, som har til formål at afholde arbejdstagerne fra at tilslutte sig fagforeninger,
- fagforeningernes autonomiret (herunder retten til at ekskludere medlemmer).

Strejkeret

Der blev afgivet en negativ udtalelse om **Tyskland**, da strejkeaktioner efter tysk ret udelukkende er tilladt som led i kollektive forhandlinger, og da en fagforening enten selv skal have iværksat eller overtaget aktionerne. Strejker uden for rammerne af kollektive forhandlinger og strejker fra enkelte arbejdstagergruppers side er ulovlige efter tysk ret. Dette udgør de facto en begrænsning af strejkeretten. I **Frankrig** blev uforholdsmæssigt store lønfradrag for strejkeperioder inden for det offentlige erklæret for ulovlige. Ekspertkomiteen konstaterede, at der både i **Irland** og i **Det Forenede Kongerige og Nordirland** ikke er sikret nogen tilstrækkelig beskyttelse af arbejdstagerne mod afskedigelse på grund af deltagelse i strejker. Samtidig kritiserede man bestemmelsen i Det Forenede Kongerige og Nordirland om, at tredjemand kan anlægge civilretligt søgsmål mod fagforeninger og kræve erstatning for skader, der er påført ham ved arbejdsnedlæggelser. Den økonomiske risiko, der følger heraf, virker de facto som en hindring ved udøvelsen af strejkeretten. Det generelle strejkeforbud for tjenestemænd i **Danmark** blev ligeledes erklæret for ulovligt. I **Portugal** begrænsedes strejkeretten ifølge ekspertkomiteen ligeledes af bestemmelser om, at strejkende arbejdstagere skulle være medlem af en fagforening.

nogle af de konstaterede krænkelser allerede er forældede på nuværende tidspunkt.

Forbud mod tvangsarbejde

Danmark krænker ifølge ekspertkomiteen forbuddet mod tvangsarbejde, da "passivitet" ifølge dansk ret anses for et strafferetligt forhold.

I **Belgien, Danmark, Frankrig, Grækenland, Irland, Italien, Nederlandene og Det Forenede Kongerige og Nordirland** blev bestemmelser om disciplinære foranstaltninger inden for søtransporten anset for ikke at være i overensstemmelse med socialpagten. Det drejer sig i denne forbindelse om bestemmelser, som generelt tillader påtale i forbindelse med

arbejdsnedlæggelser. Påtale er imidlertid kun i overensstemmelse med socialpagtens bestemmelser, hvis arbejdsnedlæggelsen udgør en fare for skibets sikkerhed eller for personers liv eller sundhed. Der sker en tilsvarende krænkelse af bestemmelserne i **Spanien** inden for lufttransporten.

KONKLUSIONER

Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender anmoder derfor det korresponderende udvalg, Udvalget om Borgerlige Frihedsrettigheder og Indre Anliggender, om at indarbejde følgende konklusioner i sin betænkning:

1. opfordrer medlemsstaterne til også på det sociale område at undgå krænkelse af den europæiske menneskerettighedskonvention og, dersom Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol konstaterer krænkelse, at fjerne disse ved tilpasning af de relevante nationale retsnormer; henviser på ny til retspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, som anerkender sociale og økonomiske rettigheder som grundlæggende menneskerettigheder;
2. opfordrer medlemsstaterne til straks at efterleve henstillingerne fra Europarådets ministerkomité med hensyn til følgende områder i den europæiske socialpagt: "forbud mod tvangsarbejde", "foreningsfrihed" og "strejkeret".
3. understreger, at det i Amsterdam-traktaten bestemmes, at Fællesskabet og medlemsstaterne handler under hensyntagen til de grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder, som er fastlagt i den europæiske socialpagt fra 1961 og fællesskabspagten fra 1989 om arbejdstagernes grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder;
4. opfordrer indtrængende Rådet, Kommissionen og EF-Domstolen til i deres afgørelser i høj grad at tage hensyn til den erklæring om grundlæggende frihedsrettigheder, som Europa-Parlamentet vedtog i 1989 (EFT C 120 af 16.1989, s. 51), navnlig for så vidt angår sikringen af individets sociale og økonomiske rettigheder og den juridiske karakter af de forpligtelser, der i sidste ende i medfør af medlemsstaternes egen lovgivning påhviler dem som følge af disse sociale og økonomiske rettigheder, og til at tage hensyn til bestemmelserne i de internationale menneskerettighedsaftaler;
5. understreger betydningen af resultaterne af arbejdet i Vismandsudvalget under forsæde af Maria de Lourdes Pintasilgo, både for så vidt angår den dybtgående analyse og forslagene vedrørende omfanget af de grundlæggende rettigheder;
6. opfordrer indtrængende medlemsstaterne til at gøre en aktiv indsats for reelt at sikre retten til arbejde, social sikring, værn mod fattigdom og social udstødelse og bolig samt andre sociale rettigheder;
7. går ind for, at der som en afgørende forudsætning for at sikre en livskvalitet, der er mennesket værdig, på fællesskabsplan vedtages retsakter indeholdende mindstenormer for indkomst og social sikring samt for retten til lægebehandling og bolig;
8. mener, at fattigdom og udstødelse er uværdige fænomener i et demokratisk og velstående samfund. og at det er uacceptabelt, at der er mere end 52 millioner fattige i Den

Europæiske Union; opfordrer derfor Rådet, Kommissionen og medlemsstaterne til politisk at prioritere bekæmpelsen af social udstødelse og fattigdom og til sammen med de ikke-statslige organisationer at udforme en overordnet og sammenhængende politik til bekæmpelse af dette fænomen; opfordrer Rådet til uden yderligere forsinkelser at vedtage det 4. fattigdomsprogram; er af den opfattelse, at en stigende andel af fællesskabsbudgettet bør anvendes til at bekæmpe social udstødelse og til at fremme integrationen, navnlig gennem støtte til pilotprojekter til fremme af beskæftigelsen inden for tertiærsektoren;

9. mener, at de arbejdsløse skal have tilbud om undervisning og faglig uddannelse for at øge deres muligheder for at deltage i samfundslivet;
10. opfordrer arbejdsmarkedets parter til at udvikle arbejdsmarkedskontrakter, der skal give arbejdstagerne ret til uddannelse, som kan øge deres tryghed i ansættelsen;
11. opfordrer medlemsstaterne til at indføre bestemmelser på europæisk plan, som skal sikre, at handicappede kan komme i beskæftigelse.

22. januar 1998

UDTALELSE

(forretningsordenens artikel 147)

til Udvalget om Borgerlige Frihedsrettigheder og Indre Anliggender

om respekten for menneskerettighederne i Den Europæiske Union (1996) (betænkning af Pailler)

Udvalget om Kvinders Rettigheder

Skrivelse fra udvalgets formand til Hedy d'Ancona, formand for Udvalget om Borgerlige Frihedsrettigheder og Indre Anliggender

Bruxelles, den 22. januar 1998

På mødet den 22. januar 1998 behandlede Udvalget om Kvinders Rettigheder menneskerettighedssituationen i EU i 1996 og vedtog enstemmigt følgende tekst og konklusioner⁽¹⁾.

På De Forenede Nationers verdenskonference om menneskerettigheder i Wien i 1993 blev kvinders rettigheder anerkendt som en uomstøtelig, integrerende og udelelig del af de universelle menneskerettigheder. Kvinders menneskerettigheder blev efterfølgende indføjet som en af de tolv strategiske målsætninger og aktioner i Beijing-handlingsprogrammet, der blev vedtaget på FN's kvindekonference i 1995, og i perioden efter konferencen gjorde flertallet af de ministre, der var samlet i Rådet (socialministrene) for at drøfte Beijing-konferencen i september 1995, menneskerettigheder til en af deres vigtigste målsætninger for opfølgningen af handlingsprogrammet.

De indberetninger, der siden da er indløbet fra medlemsstaterne, viser beklageligvis, at opfølgningen af kapitlet om menneskerettigheder i Beijing-handlingsplanen kun skænkes ringe opmærksomhed, eller at menneskerettigheder, hvis de overhovedet nævnes, som regel nævnes i forbindelse med medlemsstaternes forbindelser med udviklingslande. Det er imidlertid vigtigt ikke at ignorere spørgsmålet om menneskerettigheder inden for EU's grænser og i denne sammenhæng navnlig at se på krænkelse af kvinders menneskerettigheder.

⁽¹⁾ I afstemningen deltog: Bennasar Tous (anden næstformand), d'Ancona (for Ahlqvist, Breyer (for Hautala), Daskalaki, Eriksson, Gröner, Hawlicek, Kerr (for van Dijk, jf. forretningsordenens artikel 138, stk. 2), Kokkola, Lulling, Maij-Weggen, Mohamed Ali (for Ribeiro), Nordmann (for Kestelijn-Sierens) og Sornosa Martinez.

Kommissionens første årsberetning om ligestilling mellem kvinder og mænd i Den Europæiske Union (1996) blev tidligere i år af Parlamentet kritiseret for stort set at ignorere spørgsmålene vedrørende kvinders menneskerettigheder, navnlig vold mod kvinder. Beretningen indeholdt dog én henvisning til menneskerettigheder i EU, der viser, hvorfor det er vigtigt at behandle dette spørgsmål ud fra en kønssynsvinkel, idet det hedder, at menneskerettigheder for EU omfatter fremme af lige muligheder og bekæmpelse af kønsspecifik vold, forskelsbehandling og seksuel

udnyttelse⁽²⁾

) . Respekten for kvinders rettigheder danner grundlaget for lige muligheder, navnlig eftersom mange af de menneskerettighedskrænkelser, som kvinder

Eriksson-betænkningen om behovet for en europæisk kampagne til bekæmpelse af accepten af vold mod kvinder fremhævede, hvor udbredt vold mod kvinder er i alle medlemsstater og i alle sociale lag. Volden er uden tvivl forbundet med den ulige magtfordeling mellem kønnene på det sociale, økonomiske og politiske område. Statistikker fra alle medlemsstater viser, at vold mod kvinder er særdeles udbredt, og at de økonomiske og strukturelle omkostninger for samfundet er enorme. Mange medlemsstater har i deres indberetninger om opfølgningen af Beijing-konferencen erkendt vigtigheden af at bekæmpe volden mod kvinder, og at denne indsats ikke alene skal bestå af forebyggelse, men også beskyttelse og bistand til kvinder, der har været udsat for vold. Indsatsen kunne intensiveres yderligere ved at gøre 1999 til det europæiske år mod vold mod kvinder som allerede foreslået af Parlamentet i dets beslutning på grundlag af Eriksson-betænkningen⁽³⁾.

I 1996 voksede erkendelsen af, at et stigende antal kvinder udsættes for handel med henblik på seksuel udnyttelse. Den konference, som Kommissionen og Den Internationale Organisation for Ind- og Udvandring arrangerede i 1996, kastede sammen med to betænkninger fra Europa-Parlamentet⁽⁴⁾

) i den grad lys over spørgsmålet, at det nu erkendes at berøre alle medlemsstater og at kræve internationalt samarbejde mellem både myndigheder og

5
)- og Daphne-programmerne tildeles tilstrækkelige midler, således at de kan yde et positivt bidrag til bekæmpelse af handelen med kvinder, og udvalget

Med hensyn til flygtninge og asylansøgere har udvalget gentagne gange indtrængende anmodet medlemsstaterne om at indføre forfølgelse på grund af køn blandt kriterierne for indrejsetilladelse til EU i overensstemmelse med henstillingerne fra UNCHR. Udvalget mener endvidere, at skamfering af kønsorganer hos kvinder er en uacceptabel krænkelse af kvinders menneskerettigheder, og selv om lovgivningen i nogle medlemsstater forbyder denne praksis, viser oplysningerne fra nogle medlemsstater, at kvindelige flygtninge og indvandrere, der er bosiddende i EU, sendes til udlandet for at få foretaget denne såkaldte omskæring, mens det af nye oplysninger fremgår, at i tusindvis af piger er i fare for at blive skamferet ved illegale handlinger, der udføres i strid med den nationale lovgivning.

⁽²⁾ KOM (96)0650.

⁽³⁾ A4-0250/97, Protokol fra den 16.9.1997, s. 35-40.

⁽⁴⁾ EFT C 32 af 5.2.1996, s. 88-93; PE 222.558.

⁽⁵⁾ EFT L 322 af 12.12.1996, s. 7-10.

I forbindelse med forebyggelse af vold mod kvinder, handel med kvinder og omskæring af kvinder handler det ofte om at sikre, at den eksisterende lovgivning overholdes, og at overtræderne straffes hårdt. I forbindelse med tvungen sterilisering er det i visse medlemsstater selve lovgivningen, der muliggør denne forfærdelige krænkelse af kvinders menneskerettigheder. Det er interessant i denne sammenhæng at bemærke, at medlemsstaterne var villige til at vedtage forordningen om støtte til befolkningspolitik og -programmer i udviklingslandene

⁽⁶⁾

), der indeholder bestemmelse om støtte til politikker, som fremmer kvinders og pigers reproduktive sundhed, og navnlig fordømmer "enhver krænkelse

Beijing-handlingsprogrammets kapitel om menneskerettigheder fastlagde tre aktionsområder: fremme og beskyttelse af menneskerettigheder, sikring af lige muligheder og bekæmpelse af forskelsbehandling i retlig henseende, og kendskab til lovfæstede rettigheder eller øget bevidsthed om disse. I handlingsprogrammet lægges der stor vægt på den fuldstændige gennemførelse af konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW). Dette er så meget vigtigere, eftersom CEDAW i modsætning til de forpligtelser, der indgås på FN's konferencer, er bindende for signatarstater. Nogle medlemsstater har trukket deres forbehold med hensyn til CEDAW-konventionen tilbage efter Beijing-konferencen, men udvalget så gerne denne proces tilendebragt gennem tilbagetrækning af alle forbehold, der er i strid med konventionens formål. Udvalget er også bekymret over modstanden i nogle medlemsstater mod forslaget om en fakultativ protokol til CEDAW-konventionen, hvorved der ville blive etableret en procedure for klager fra enkeltpersoner, der mener, at de har været ofre for forskelsbehandling.

På det retlige område kan den nye artikel 6 A om ikke-forskelsbehandling i udkastet til Amsterdam-traktaten bidrage til at bringe krænkelse af kvinders rettigheder som følge af kønsdiskriminering til ophør. I praksis bør opmærksomheden nu i langt højere grad rettes mod at øge bevidstheden om kvindernes særlige behov både hos myndighederne og de offentlige tjenester, der tager sig af de pågældende kvinder, og mod at forbedre uddannelsen i at behandle kønsspecifikke krænkelse af menneskerettighederne.

Udvalget om Kvinders Rettigheder opfordrer Udvalget om Borgerlige Frihedsrettigheder og Indre Anliggender, som er korresponderende udvalg, til at optage følgende konklusioner i sin betænkning:

1. erindrer om, at det på De Forenede Nationers verdenskonference om menneskerettigheder i Wien i 1993 blev fastlagt, at kvinders rettigheder er en uomstuelig, integrerende og udelelig del af de universelle menneskerettigheder;
2. opfordrer medlemsstaterne til fuldt at opfylde deres forpligtelser i henhold til konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW) og trække eventuelle resterende forbehold, som er uforenelige med konventionens formål, tilbage; opfordrer desuden medlemsstaterne til at nå til enighed om og ratificere udkastet til den fakultative protokol til CEDAW-konventionen, der vil give enkeltpersoner og grupper ret til at indgive klage under henvisning til konventionen;
3. opfordrer EU til at tilslutte sig den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og til at støtte resolutionen fra Europarådets Parlamentariske Forsamling om vedtagelse af en tillægsprotokol om kvinders rettigheder til nævnte konvention;

(⁶) EFT L 202 af 30.7.1997, s. 1-5.

4. beklager, at medlemsstaterne i deres indberetninger om gennemførelsen af Beijing-handlingsprogrammet og i deres periodiske rapporter til CEDAW-udvalget fortrinsvis betragter menneskerettigheder som et spørgsmål, der vedrører

udviklingssamarbejdspolitikken, og dermed underprioriterer krænkelse af kvinders rettigheder i EU;

5. opfordrer medlemsstaterne til at anvende princippet om lige demokrati, eftersom det ikke vil være muligt at opnå respekt for menneskerettighederne uden kvinders og mænds lige deltagelse i beslutningsmagten;
6. gentager, at det er overbevist om, at kun positive aktioner vil kunne sætte en stopper for diskriminering og sætte kvinderne i stand til fuldt ud at udøve deres økonomiske og sociale rettigheder;
7. opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at støtte forslaget om at gøre 1999 til det europæiske år mod vold mod kvinder med henblik på at fremhæve den udbredte forekomst af denne mest grundlæggende krænkelse af kvinders rettigheder, som forekommer i alle sociale lag og indebærer uoverskuelige omkostninger ikke kun for de berørte kvinder, men for samfundet som helhed;
8. opfordrer indtrængende medlemsstaterne til at medtage forfølgelse på grund af køn blandt kriterierne for indrejsetilladelse til EU for asylansøgere fra bestemte lande; opfordrer endvidere medlemsstaterne til at give midlertidig opholdstilladelse til kvinder, der har været ofre for handel med kvinder fra tredjelande, inden der træffes endelig afgørelse om, hvorvidt de skal gives varig opholdstilladelse i den pågældende medlemsstat;
9. fordømmer på det kraftigste skamfering af kønsorganer hos kvinder, og opfordrer medlemsstaterne til om muligt i samarbejde med de berørte lande at støtte informationskampagner herom, til at sørge for mere oplysning blandt borgere fra disse etniske samfund for at nedbryde de bestående traditioner og til at gøre alt for at straffe og retsforfølge dem, der foretager operationen, og beskytte de pågældende piger og kvinder, hvad enten de tvinges til at få foretaget skamferingen i en medlemsstat eller sendes til et tredjeland;
10. opfordrer indtrængende medlemsstaterne til at tage enhver eksisterende lovgivning, der tillader tvungen sterilisering op til fornyet overvejelse for at sikre, at sterilisering udelukkende tillades af rent medicinske hensyn, og kræver indførelse af et moratorium for tvungen sterilisering, indtil denne proces er afsluttet.

Med venlig hilsen

(sign.) Nel van Dijk